

Dziennik Urzędowy C 86

Unii Europejskiej

Tom 49

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

8 kwietnia 2006

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I <i>Informacje</i>	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2006/C 86/01	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2005 r. w sprawach połączonych C-465/02 i C-466/02: Republika Federalna Niemiec, Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Rolnictwo — Oznaczenia geograficzne i nazwy pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych — Nazwa „feta” — Rozporządzenie (WE) nr 1829/2002 — Ważność)	1
2006/C 86/02	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 października 2005 r. w sprawie C-234/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional): Contse S.A., Vivisol Srl, Oxigen Salud SA przeciwko Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa), dawniej Instituto Nacional de la Salud (Insalud) (Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 92/50/EWG — Zamówienia publiczne na usługi — Zasada niedyskryminacji — Usługi zdrowotne terapii oddechowej w miejscu zamieszkania — Przesłanki dopuszczenia — Kryteria oceny)	1
2006/C 86/03	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2006 r. w sprawie C-305/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1, art. 5 ust. 4 lit. c), art. 12 ust. 3 oraz art. 16 ust. 1 — Transakcja na terytorium kraju — Sprzedaż w drodze licytacji dzieł sztuki przywiezionych w ramach procedury odprawy czasowej — Prowizja aukcjonierów)	2
2006/C 86/04	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2005 r. w sprawie C-350/03 Elisabeth Schulte, Wolfgang Schulte przeciwko Bausparkasse Badenia AG (wniosek Landgericht Bochum o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Ochrona konsumentów — Akwizycja w domu — Zakup nieruchomości — Inwestycja finansowana przez kredyt hipoteczny — Prawo do odstąpienia — Skutki odstąpienia)	2
2006/C 86/05	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie C-503/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 64/221/EWG — Obywatele państw trzecich będący małżonkami obywateli Państwa Członkowskiego — Prawo wjazdu i pobytu — Ograniczenia ze względu na porządek publiczny — System informacyjny Schengen — Wpis do celów odmowy wjazdu)	3

2006/C 86/06	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie C-514/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuły 43 WE i 49 WE — Ograniczenia w swobodzie przedsiębiorczości oraz w swobodnym świadczeniu usług — Prywatne agencje ochrony — Wymogi — Osobowość prawna — Minimalny kapitał zakładowy — Kaucja — Minimalna liczba pracowników — Dyrektywy 89/48/EWG oraz 92/51/EWG — Uznawanie kwalifikacji zawodowych)	4
2006/C 86/07	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie C-533/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 — Dyrektywa 2003/93/WE — Wybór podstawy prawnej)	4
2006/C 86/08	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 lutego 2006 r. w sprawach połączonych od C-23/04 do C-25/04 Sfakianakis AËVE przeciwko Elliniko Dimosio (wniosek Dioikitiko Protodikeio Athinon o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Układ stowarzyszeniowy EWG-Węgry — Obowiązek wzajemnej pomocy organów celnych — Retrospektywne pokrycie należności celnych w następstwie cofnięcia w kraju wywozu świadectw przewozowych importowanych towarów)	5
2006/C 86/09	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 lutego 2006 r. w sprawie C-127/04 [wniosek o wydanie wyroku w trybie prejudycjalnym High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division]: Declan O'Byrne przeciwko Sanofi Pasteur MSAD Ltd, Sanofi Pasteur SA (Dyrektywa 85/374/EWG — Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Pojęcie „wprowadzenie produktu do obrotu” — Dostawa dokonana przez producenta na rzecz spółki zależnej będącej w całości jego własnością)	5
2006/C 86/10	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie C-215/04 (wniosek Østre Landsret o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Marius Pedersen A/S przeciwko Miljøstyrelsen (Odpady — Przesyłanie odpadów — Odpady przeznaczone do odzysku — Pojęcie „zgłaszającego” — Obowiązki spoczywające na zgłaszającym)	6
2006/C 86/11	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 lutego 2006 r. w sprawach połączonych C-226/04 i C-228/04 (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale amministrativo regionale del Lazio): La Cascina Soc. coop. arl i in. przeciwko Ministero della Difesa i. in. oraz Consorzio G. f. M przeciwko Ministero della Difesa i. in. (Zmówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 92/50/EWG — Artykuł 29 akapit pierwszy lit. e) i f) — Zobowiązania usługodawców — Opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne i podatków)	7
2006/C 86/12	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 października 2005 r. w sprawie C-229/04 Crailsheimer Volksbank eG przeciwko Klausowi Conradsowi, Frankowi Schulzkemu i Petrze Schulzke-Lösche, Joachimowi Nitschkemu (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen) (Ochrona konsumentów — Umowy negocjowane poza lokalem przedsiębiorstwa — Umowa pożyczki powiązana z nabyciem nieruchomości zawarta w drodze akwizycji w domu — Prawo do odstąpienia)	7
2006/C 86/13	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 października 2005 r. w sprawie C-247/04 Transport Maatschappij Traffic BV przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken (wniosek Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Wspólnotowy Kodeks Celny — Zwrot lub umorzenie należności celnych przywozowych lub wywozowych — Pojęcie kwoty „prawnie należnej”)	8
2006/C 86/14	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2006 r. w sprawie C-415/04 Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stichting Kinderopvang Enschede (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden) (Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Świadczenie usług związanych z pomocą społeczną i zabezpieczeniem społecznym oraz z opieką i edukacją dzieci i młodzieży)	8

2006/C 86/15	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lutego 2006 r. w sprawie C-473/04 Plumex przeciwko Young Sports NV (wniosek Hof van Cassatie o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Współpraca sądowa — Rozporządzenie (WE) nr 1348/2000 — Artykuły 4-11 i 14 — Doręczenia dokumentów sądowych — Doręczenie za pośrednictwem agencji — Doręczenie pocztą — Związek pomiędzy sposobami przekazywania i doręczania dokumentów sądowych — Pierwszeństwo — Termin do wniesienia apelacji)	9
2006/C 86/16	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie C-2/05 (wniosek Arbeidshof te Brussel o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Rijksdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko Herbosch Kiere NV (Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Określenie właściwego ustawodawstwa — Pracownicy delegowani w innym Państwie Członkowskim — Zakres formularza E 101)	9
2006/C 86/17	Sprawa C-456/05: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	10
2006/C 86/18	Sprawa C-14/06: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2006 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	11
2006/C 86/19	Sprawa C-40/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht München z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie Juers Pharma Import-Export GmbH przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg	11
2006/C 86/20	Sprawa C-43/06: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	12
2006/C 86/21	Sprawa C-44/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht des Landes Brandenburg z dnia 12 października 2005 r. w sprawie Gerlach & Co. mbH przeciwko Hauptzollamt Frankfurt (Oder)	12
2006/C 86/22	Sprawa C-51/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Livorno z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie Alberto Bianchi przeciwko De Robert Calzature Srl	13
2006/C 86/23	Sprawa C-56/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie Euro Tex Textilverwertung GmbH przeciwko Hauptzollamt Duisburg	13
2006/C 86/24	Sprawa C-61/06: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	13
2006/C 86/25	Sprawa C-62/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Supremo Tribunal Administrativo z dnia 11 stycznia 2006 r. w sprawie Fazenda Pública — Director Geral das Alfândegas przeciwko Z.F. ZEFESER — Importação e Exportação de Produtos Alimentares, Lda.	14
2006/C 86/26	Sprawa C-63/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Lietuvos Vyriausiasis Administracinis Teismas z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie Profisa przeciwko Muitinės departamentas prie Lietuvos respublikos finansų ministerijos	14
2006/C 86/27	Sprawa C-65/06: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	15

2006/C 86/28	Sprawa C-70/06: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	15
2006/C 86/29	Sprawa C-75/06: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	16
2006/C 86/30	Sprawa C-79/06: Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	16
2006/C 86/31	Sprawa C-81/06: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	17
2006/C 86/32	Sprawa C-82/06: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	17
2006/C 86/33	Sprawa C-83/06: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	18
2006/C 86/34	Sprawa C-89/06: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	18
2006/C 86/35	Sprawa C-90/06: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	19
2006/C 86/36	Sprawa C-93/06: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	19
2006/C 86/37	Sprawa C-94/06: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	19
2006/C 86/38	Sprawa C-98/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Högsta domstolen (Szwecja) z dnia 8 lutego 2006 r. w sprawie Freeport plc przeciwko Olle Arnoldsson	20
2006/C 86/39	Sprawa C-100/06: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	20
2006/C 86/40	Sprawa C-101/06: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	21
2006/C 86/41	Sprawa C-105/06: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	21
2006/C 86/42	Sprawa C-106/06: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	21
2006/C 86/43	Sprawa C-107/06: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	22
2006/C 86/44	Sprawa C-110/06: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	22
2006/C 86/45	Sprawa C-113/06: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	23

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

2006/C 86/46	Sprawa T-202/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 lutego 2006 r. — Alecsan przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego graficznego znaku towarowego COMP USA — Wcześniejszy krajowy graficzny znak towarowy COMP USA — Brak podobieństwa towarów i usług — Odrzucenie sprzeciwu — Art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	24
2006/C 86/47	Sprawa T-251/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 stycznia 2006 — Albrecht e.a. przeciwko Komisji (Polityka zdrowotna — Weterynaryjne produkty lecznicze — Produkt zawierający benzathine benzylpenicillin — Decyzja Komisji nakazująca zawieszenie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu — Właściwość)	24
2006/C 86/48	Sprawa T-273/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 stycznia 2006 — Merck Sharp & Dohme e.a. przeciwko Komisji (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych zawierających substancję enalapryl — Decyzja Komisji nakazująca zmianę streszczenia cech charakterystycznych produktu — Kompetencja)	25
2006/C 86/49	Sprawa T-293/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 stycznia 2006 r. — Giuletta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Konkurs otwarty — Wykluczenie z konkursu — Niezgodność z prawem ogłoszenia o konkursie — Niedopuszczalność — Doświadczenie zawodowe — Praca w pełnym wymiarze czasu)	25
2006/C 86/50	Sprawa T-206/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lutego 2006 r. — Rodrigues Carvalhais przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Graficzny znak towarowy zawierający słowny element „PERFIX” — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający słowny element „cerfix” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	26
2006/C 86/51	Sprawy połączone T-466/04 i T-467/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lutego 2006 r. — Elisabetta Dami przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy GERONIMO STILTON — Sprzeciw — Zawieszenie postępowania — Ograniczenie wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym — Wycofanie sprzeciwu)	26
2006/C 86/52	Sprawy połączone T-376/05 i T-383/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lutego 2006 r. — TEA-CEGOS i in. przeciwko Komisji (Zamówienia publiczne — Wspólnotowa procedura przetargowa — Rekrutacja na krótki okres ekspertów odpowiedzialnych za pomoc techniczną na rzecz krajów trzecich korzystających z pomocy zewnętrznej — Odrzucenie ofert)	27
2006/C 86/53	Sprawa T-249/02: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 października 2005 r. — Fintecna przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Europejski Fundusz Socjalny — Zmniejszenie pomocy finansowej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt podlegający zaskarżeniu — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)	27
2006/C 86/54	Sprawa T-48/03: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 stycznia 2006 r. — Schneider Electric przeciwko Komisji (Konkurencja — Koncentracje — Ponowne podjęcie postępowania kontrolnego po stwierdzeniu przez Sąd nieważności decyzji zakazującej koncentracji — Wszczęcie szczegółowego badania — Rezygnacja z koncentracji — Zamknięcie postępowania kontrolnego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akty niekorzystne — Interes prawny — Niedopuszczalność)	27
2006/C 86/55	Sprawa T-278/03: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 stycznia 2006 r. w sprawie Van Mannekus przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz tlenku magnezu pochodzącego z Chin — Zmiana uprzednio nałożonych środków antydumpingowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zarzut niedopuszczalności)	28

2006/C 86/56	Sprawa T-280/03: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 stycznia 2006 r. — Van Mannekus przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz magnezyi całkowicie wypalanej (spiekanej) pochodzącej z Chin — Zmiana uprzednio nałożonych środków antidumpingowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zarzut niedopuszczalności)	28
2006/C 86/57	Sprawa T-42/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie Komninou i in. przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Umorzenie sprawy dotyczącej doniesienia o działaniach państwa Członkowskiego mogących doprowadzić do wszczęcia postępowania o stwierdzenie uchybienia — Postępowanie Komisji w sprawie doniesienia — Zasada dobrej administracji)	29
2006/C 86/58	Sprawa T-396/05 R: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 stycznia 2006 r. — ArchiMEDES przeciwko Komisji (Postępowanie w sprawie zarządzenia środków tymczasowych — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Klauzula arbitrażowa — Dopuszczalność — Okoliczności niecierpiące zwłoki — Brak)	29
2006/C 86/59	Sprawa T-397/05 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 stycznia 2006 r. — ArchiMEDES przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Klauzula arbitrażowa — Pilny charakter — Brak)	29
2006/C 86/60	Sprawa T-417/05 R: Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lutego 2006 r. — Endesa przeciwko Komisji (Postanowienie w sprawie zastosowania środków tymczasowych — Kontrola koncentracji — Pilny charakter sprawy)	30
2006/C 86/61	Sprawa T-437/05 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 lutego 2006 r. — Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji (Postanowienie w sprawie zastosowania środków tymczasowych — Pilny charakter — Brak)	30
2006/C 86/62	Sprawa T-8/06: Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2006 r. — FAB Fernsehen aus Berlin przeciwko Komisji	31
2006/C 86/63	Sprawa T-14/06: Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2006 r. — K-Swiss przeciwko OHIM	31
2006/C 86/64	Sprawa T-18/06: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. — Deutsche Teleksom przeciwko OHIM	32
2006/C 86/65	Sprawa T-21/06: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2006 r. — Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	32
2006/C 86/66	Sprawa T-24/06: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 — Medienanstalt Berlin-Brandenburg przeciwko Komisji	32
2006/C 86/67	Sprawa T-28/06: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. — RheinfelsQuellen H. Hövelmann przeciwko OHIM	33
2006/C 86/68	Sprawa T-29/06: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM	33
2006/C 86/69	Sprawa T-30/06: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM	34
2006/C 86/70	Sprawa T-31/06: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM	34
2006/C 86/71	Sprawa T-35/06: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2006 r. — Honig-Verband przeciwko Komisji	35
2006/C 86/72	Sprawa T-39/06: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2006 r. — Transcatab przeciwko Komisji	35
2006/C 86/73	Sprawa T-42/06: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Gollnisch przeciwko Parlamentowi	36
2006/C 86/74	Sprawa T-43/06: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. — Cofira SAC przeciwko Komisji	37
2006/C 86/75	Sprawa T-44/06: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Hellenic Ventures	37

2006/C 86/76	Sprawa T-45/06: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Reliance Industries przeciwko Radzie i Komisji	38
2006/C 86/77	Sprawa T-46/06: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Galileo Lebensmittel przeciwko Komisji	39
2006/C 86/78	Sprawa T-48/06: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2006 r. — Astex Therapeutics przeciwko OHIM	40
2006/C 86/79	Sprawa T-50/06: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2006 r. przez Irlandię przeciwko Komisji	40
2006/C 86/80	Sprawa T-53/06: Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. — UPM-Kymmene przeciwko Komisji	41
2006/C 86/81	Sprawa T-59/06: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Low & Bonar i Bonar Technical Fabrics przeciwko Komisji	42
2006/C 86/82	Sprawa T-61/06: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	43
2006/C 86/83	Sprawa T-62/06: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Eurallumina przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	44
2006/C 86/84	Sprawa T-63/06: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2006 r. — Eyropaiki Dynamiki przeciwko EMCDDA	45
2006/C 86/85	Sprawa T-330/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lutego 2006 r. — Aqua-Terra Bioprodukt przeciwko OHIM	46
SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ		
2006/C 86/86	Sprawa F-124/05: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — A przeciwko Komisji	47
2006/C 86/87	Sprawa F-2/06: Skarga wniesiona w dniu 5 stycznia 2006 r. — Marcuccio przeciwko Komisji	48
2006/C 86/88	Sprawa F-12/06: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2006 r. — Suleimanova przeciwko Komitetowi Regionów	48

II Akty przygotowawcze

.....

III Powiadomienia

2006/C 86/89	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 74 z 25.3.2006.	49
--------------	---	----

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 25 października 2005 r.

w sprawach połączonych C-465/02 i C-466/02: **Republika Federalna Niemiec, Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich** ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Oznaczenia geograficzne i nazwy pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych — Nazwa „feta” — Rozporządzenie (WE) nr 1829/2002 — Ważność)

(2006/C 86/01)

(Język postępowania: niemiecki i duński)

W sprawach połączonych C-465/02 i C-466/02, mających za przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesione w dniu 30 grudnia 2002 r., **Republika Federalna Niemiec** (pełnomocnicy: W.-D. Plessing i M. Loschelder, Rechtsanwalt), strona skarżąca w sprawie C-465/02, **Królestwo Danii** (pełnomocnicy: J. Molde i J. Bering Liisberg), strona skarżąca w sprawie C-466/02, popierane przez **Republikę Francuską** (pełnomocnicy: G. de Bergues i A. Colomb), **Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej** (pełnomocnik: C. Jackson) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: J. L. Iglesias Buhigues, H. C. Støvlbæk, A.-M. Rouchaud-Joët i S. Grünheid) popieranej przez **Republikę Grecką** (pełnomocnicy: V. Kontolaimos i I.-K. Chalkias) Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i J. Malenovský, prezesi izb, J. P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), J. Klučka, U. Løhmus i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 25 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) *Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania w sprawie C-465/02, a Królestwo Danii zostaje obciążone kosztami postępowania w sprawie C-466/02.*

3) *Republika Grecka, Republika Francuska oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ponoszą własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 08.03.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 27 października 2005 r.

w sprawie C-234/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional): **Contse S.A., Vivisol Srl, Oxigen Salud SA przeciwko Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa), dawniej Instituto Nacional de la Salud** ⁽¹⁾

(Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 92/50/EWG — Zamówienia publiczne na usługi — Zasada niedyskryminacji — Usługi zdrowotne terapii oddechowej w miejscu zamieszkania — Przesłanki dopuszczenia — Kryteria oceny)

(2006/C 86/02)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-234/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania), postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2003, które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 czerwca 2003, w postępowaniu Contse S.A., Vivisol Srl, Oxigen Salud SA przeciwko Instituto Nacional

de Gestión Sanitaria (Ingesa), dawniej Instituto Nacional de la Salud (Insalud), przy udziale: Air Liquide Medicinal SL, Sociedad Española de Carburos Metálicos SA, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, J.-P. Puissochet, S. von Bahr, J. Malenovský i U. Lohmus, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 27 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 49 WE sprzeciwia się temu, aby instytucja zamawiająca zawarła w dokumentacji zamówienia na świadczenie usług zdrowotnych terapii oddechowej w miejscu zamieszkania i innych wspomagających technik oddechowych, po pierwsze, przesłanki dopuszczenia, która zobowiązuje przedsiębiorstwo oferenta do posiadania w chwili składania oferty biura dostępnego dla klientów w stolicy prowincji, w której mają być świadczone te usługi, i po drugie, kryteriów oceny ofert, które uwzględniają, poprzez przyznanie dodatkowych punktów, istnienie w chwili złożenia oferty zakładów produkcyjnych produkujących tlen, uzdatniających i napełniających butle tlenem, usytuowanych w odległości mniejszej niż 1000 km od tej prowincji lub biur dostępnych dla klientów w innych miejscowościach tam określonych, i które w przypadku otrzymania równej ilości punktów przez więcej ofert faworyzują przedsiębiorstwo, które wcześniej świadczyło daną usługę, w zakresie, w jakim kryteria te stosowane są w sposób dyskryminujący, nie są uzasadnione względami interesu publicznego, nie są odpowiednio dla zagwarantowania realizacji celu, któremu służą lub wykraczają poza to, co jest konieczne dla jego osiągnięcia, które to okoliczności powinny zostać zbadane przez sąd krajowy.

(¹) Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawie C-305/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1, art. 5 ust. 4 lit. c), art. 12 ust. 3 oraz art. 16 ust. 1 — Transakcja na terytorium kraju — Sprzedaż w drodze licytacji dzieł sztuki przywiezionych w ramach procedury odprawy czasowej — Prowizja aukcjonerów)

(2006/C 86/03)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-305/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 16 lipca 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: R. Lyal) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: C. Jackson oraz

R. Caudwell wspierane przez N. Paines, QC) Trybunał (trzecia izba) w składzie: A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet, S. von Bahr, U. Lohmus (sprawozdawca) i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej do prowizji pobieranej przez aukcjonerów przy sprzedaży w drodze licytacji dzieł sztuki, obiektów kolekcjonerskich i antyków przywiezionych w ramach procedury odprawy czasowej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 2 pkt 1, art. 5 ust. 4 lit. c), art. 12 ust. 3 oraz art. 16 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 1999/49/WE z dnia 25 maja 1999 r.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 226 z 20.9.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 25 października 2005 r.

w sprawie C-350/03 Elisabeth Schulte, Wolfgang Schulte przeciwko Bausparkasse Badenia AG (¹) (wniosek Landgericht Bochum o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Ochrona konsumentów — Akwizycja w domu — Zakup nieruchomości — Inwestycja finansowana przez kredyt hipoteczny — Prawo do odstąpienia — Skutki odstąpienia)

(2006/C 86/04)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-350/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Landgericht Bochum, postanowieniem z dnia 29 lipca 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 sierpnia 2003 r., w postępowaniu: Elisabeth Schulte, Wolfgang Schulte przeciwko Bausparkasse Badenia AG, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, A. Rosas, prezesa izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 25 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Artykuł 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on z zakresu stosowania tej dyrektywy umowy sprzedaży nieruchomości, nawet jeśli stanowią one jedynie część inwestycji finansowej, finansowanej przez kredyt i w ramach której negocjacje przedumowne miały miejsce w warunkach akwizycji w domu zarówno w przypadku umowy sprzedaży nieruchomości, jak i umowy pożyczki służącej wyłącznie finansowaniu.

2. Dyrektywa 85/577 nie sprzeciwia się przepisom krajowym, które przewidują, że jedynym skutkiem odstąpienia od umowy pożyczki jest jej anulowanie, nawet jeśli chodzi o inwestycje finansowe, na które nie została udzielona pożyczka, gdyby nie nabyto nieruchomości.

3. Dyrektywa 85/577 nie sprzeciwia się:

— zobowiązaniu konsumenta, który skorzystał z prawa do odstąpienia zgodnie z tą dyrektywą, do zwrotu pożyczkodawcy kwoty pożyczki, chociaż pożyczka — zgodnie z planem sporządzonym dla celów inwestycji finansowej — służy wyłącznie finansowaniu nieruchomości i jest bezpośrednio wypłacona sprzedawcy nieruchomości;

— żądaniu natychmiastowej spłaty pożyczki;

— przepisom krajowym, które przewidują w przypadku odstąpienia od umowy kredytu hipotecznego, że konsument zobowiązany jest nie tylko do zwrotu kwoty otrzymanej na podstawie tej umowy, ale dodatkowo do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy odsetek stosowanych na rynku.

Jednak w sytuacji gdyby bank zawiadomił konsumenta o przysługującym mu prawie odstąpienia, konsument mógłby uniknąć ryzyka związanego z takimi inwestycjami jak inwestycje będące przedmiotem sprawy toczącej się przed sądem krajowym. Z tego względu art. 4 dyrektywy 85/577 zobowiązuje Państwa Członkowskie, by dbały o to, żeby ich prawo chroniło konsumentów, którzy nie mogli uniknąć takiego ryzyka, poprzez przyjęcie środków, które pozwalają ustrzec konsumenta od poniesienia konsekwencji urzeczywistnienia się takiego ryzyka.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 31 stycznia 2006 r.

w sprawie C-503/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 64/221/EWG — Obywatele państw trzecich będący małżonkami obywateli Państwa Członkowskiego — Prawo wjazdu i pobytu — Ograniczenia ze względu na porządek publiczny — System informacyjny Schengen — Wpis do celów odmowy wjazdu)

(2006/C 86/05)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-503/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 27 listopada 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (reprezentowana przez C. O'Reilly oraz L. Escobara Guerrero) przeciwko Królestwu Hiszpanii, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann (sprawozdawca), C. W. A. Timmermans, A. Rosas, J. Malenovský, prezesi izb, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet i M. Ilešič, sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 31 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Odmawiając p. Faradowi prawa wjazdu na terytorium państw będących stronami układu w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanego w dniu 14 czerwca 1985 r. w Schengen, oraz odmawiając wydania wize w celu wjazdu na to terytorium p. Faridowi oraz p. Bouchairowi, obywatelom państwa trzeciego będącym małżonkami obywateli Państwa Członkowskiego, z tego tylko względu, że zostali oni objęci wpisem do celów odmowy wjazdu w ramach systemu informacji Schengen, nie dokonując uprzednio oceny, czy obecność tych osób stanowi rzeczywiste, istniejące i dostatecznie poważne zagrożenie podstawowych interesów społeczeństwa, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 1–3 dyrektywy Rady 64/221/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 z 01.11.2003

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.01.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 26 stycznia 2006 r.

w sprawie C-514/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuły 43 WE i 49 WE — Ograniczenia w swobodzie przedsiębiorczości oraz w swobodnym świadczeniu usług — Prywatne agencje ochrony — Wymogi — Osobowość prawna — Minimalny kapitał zakładowy — Kaucja — Minimalna liczba pracowników — Dyrektywy 89/48/EWG oraz 92/51/EWG — Uznawanie kwalifikacji zawodowych)

(2006/C 86/06)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-514/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 8 grudnia 2003 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: M. Patakia i L. Escobar Guerrero) przeciwko **Królestwu Hiszpanii** (pełnomocnicy: E. Braquehais Conesa), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Schiemann, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues i E. Levits (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 26 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Utrzymując w mocy przepisy ustawy nr 23/1992 z dnia 30 lipca 1992 r. w sprawie ochrony prywatnej oraz dekrety królewskiego nr 2364/1994 z dnia 9 grudnia 1994 r. zatwierdzające rozporządzenie w sprawie ochrony prywatnej, które nakładają na zagraniczne prywatne agencje ochrony szereg wymogów warunkujących wykonywanie ich działalności w Hiszpanii, tj. obowiązek:

- posiadania statusu osoby prawej,
- posiadania określonego minimalnego kapitału zakładowego,
- wpłacenia kaucji do instytucji hiszpańskiej,
- zatrudnienia pracowników w określonej minimalnej liczbie, o ile dane przedsiębiorstwo prowadzi działalność w innych dziedzinach niż transport i dystrybucja materiałów wybuchowych,
- ogólny posiadania przez ich pracowników specjalnego zezwolenia administracyjnego wydanego przez władze hiszpańskie oraz

nie ustanawiając przepisów niezbędnych dla zagwarantowania uznania poświadczeń kompetencji zawodowych do wykonywania działalności prywatnego detektywa, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży, po pierwsze, na mocy art. 43 WE i 49 WE oraz, po drugie, na mocy dyrektyw Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata i dyrektywy 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego

ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniającego dyrektywę 89/48/EWG.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami w wysokości trzech czwartych kosztów poniesionych przez Komisję Wspólnot Europejskich i pokrywa własne koszty.
- 4) Komisja Wspólnot Europejskich pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 21.2.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 26 stycznia 2006 r.

w sprawie C-533/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾

(Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 — Dyrektywa 2003/93/WE — Wybór podstawy prawnej)

(2006/C 86/07)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-533/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 19 grudnia 2005 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: R. Lyal), popierana przez **Irlandię** (pełnomocnicy: D. O'Hagan, wspierany przez A. Collins, SC), **Republikę Portugalską** (pełnomocnik: L. Fernandes), **Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**, (pełnomocnik: R. Caudwell, wspierana przez D. Wyatt, QC), przeciwko **Radzie Unii Europejskiej** (pełnomocnicy: A.-M. Colaert i E. Karlsson), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, P. Kūris i G. Arestis, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 26 stycznia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami.
- 3) Irlandia, Republika Portugalska oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 06.03.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawach połączonych od C-23/04 do C-25/04 **Sfakianakis A EVE przeciwko Elliniko Dimosio** ⁽¹⁾ (wniosek Dioikitiko Protodikeio Athinon o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Układ stowarzyszeniowy EWG-Węgry — Obowiązek wzajemnej pomocy organów celnych — Retrospektywne pokrycie należności celnych w następstwie cofnięcia w kraju wywozu świadectw przewozowych importowanych towarów)

(2006/C 86/08)

(język postępowania: grecki)

W sprawach połączonych od C 23/04 do C 25/04 mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Dioikitiko Protodikeio Athinon (Grecja), postanowieniem z dnia 30 września 2003 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 26 stycznia 2004 r., w postępowaniu: **Sfakianakis A EVE** przeciwko **Elliniko Dimosio**, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), P. Kūris i G. Arestis, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Artykuł 31 ust. 2 oraz art. 32 protokołu nr 4 do Układu europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Republiką Węgierską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, zmienionego decyzją nr 3/96 Rady Stowarzyszenia między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Węgierską, z drugiej strony, z dnia 28 grudnia 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że organy celne kraju przywozu mają obowiązek uwzględnić orzeczenia sądowe wydane w państwie wywozu wskutek zaskarżenia wyników weryfikacji ważności świadectw przewozowych towarów, przeprowadzonych przez organy celne kraju wywozu, z chwilą gdy zostaną poinformowane o istnieniu tych skarg i treści tych orzeczeń, niezależnie od tego, czy weryfikacja ważności świadectw przewozowych została przeprowadzona na wniosek organów celnych kraju przywozu, czy też bez takiego wniosku.

2) Ze względu na skuteczność zniesienia celi przewidzianego w Układzie europejskim ustanawiającym stowarzyszenie między Republiką Węgierską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, zawartego i zatwierdzonego na podstawie decyzji Rady i Komisji z dnia 13 grudnia 1993 r., niedopuszczalne jest, by organy celne kraju

przywozu wydały decyzje administracyjne zobowiązujące do zapłaty cła powiększonego o podatki i kary pieniężne przed otrzymaniem informacji o ostatecznym rozstrzygnięciu w przedmiocie skarg na wyniki następczej weryfikacji, gdy decyzje władz kraju wywozu, które początkowo wystawiły świadectwa EUR.1, nie zostały cofnięte ani uchylone.

3) Okoliczność, że ani greckie, ani węgierskie organy celne nie wystąpiły o zwołanie Komitetu Stowarzyszenia w trybie art. 33 protokołu nr 4, zmienionego decyzją nr 3/96, nie może mieć wpływu na odpowiedź na trzy pierwsze pytania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z dnia 20.3.2004 r.
Dz.U. C 85 z dnia 3.4.2004 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawie C-127/04 [wniosek o wydanie wyroku w trybie prejudycjalnym High Cour of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division]: **Declan O'Byrne przeciwko Sanofi Pasteur MSAD Ltd, Sanofi Pasteur SA** ⁽¹⁾

(Dyrektywa 85/374/EWG — Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Pojęcie „wprowadzenie produktu do obrotu” — Dostawa dokonana przez producenta na rzecz spółki zależnej będącej w całości jego własnością)

(2006/C 86/09)

(język postępowania: angielski)

W sprawie C-127/04 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez High Cour of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 18 listopada 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 marca 2004 r. w postępowaniu **Declan O'Byrne** przeciwko **Sanofi Pasteur MSAD Ltd**, dawniej Aventis Pasteur MSD Ltd, **Sanofi Pasteur SA**, dawniej Aventis Pasteur SA, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie; rzecznik generalny: L.A. Geelhoed, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Artykuł 11 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe należy interpretować w ten sposób, iż dany produkt jest wprowadzony do obrotu wówczas, gdy opuścił on proces produkcji przeprowadzany przez producenta i wszedł do procesu handlowego, w którym jest oferowany odbiorcom w celu użycia lub konsumpcji.
- 2) Jeżeli powództwo zostało wniesione przeciwko spółce wskazanej w sposób błędny jako producent produktu, podczas gdy w rzeczywistości produkt ten został wyprodukowany przez inną spółkę, to zasadniczo prawo krajowe powinno ustalać warunki, na jakich możliwe jest w ramach tego postępowania wstąpienie jednej strony w miejsce drugiej. Sąd krajowy, który bada spełnienie warunków, od których uzależnione jest takie wstąpienie, musi jednak czuwać nad przestrzeganiem podmiotowego zakresu zastosowania dyrektywy określonego w jej art. 1 i 3.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.04.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 16 lutego 2006 r.

w sprawie C-215/04 (wniosek Østre Landsret o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Marius Pedersen A/S przeciwko Miljøstyrelsen (¹)

(Odpady — Przesyłanie odpadów — Odpady przeznaczone do odzysku — Pojęcie „zgłaszającego” — Obowiązki spoczywające na zgłaszającym)

(2006/C 86/10)

(Język postępowania: duński)

składzie: K. Schiemann (sprawozdawca), N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 16 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- Sformułowanie „jeżeli nie jest to możliwe” zawarte w art. 2 lit. g), ii) rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar należy interpretować w ten sposób, iż sam fakt, że dana osoba jest posiadającym zezwolenie podmiotem zajmującym się zbiórką, nie nadaje jej statusu zgłaszającego wysłanie odpadów celem ich odzysku. Niemniej jednak okoliczność, iż producent odpadów jest nieznaną lub liczba producentów jest tak duża, oraz że produkcja będąca wynikiem ich działalności na tyle mała, iż nieracjonalne byłoby, aby każdy z nich z osobna dokonywał zgłoszenia wysłania odpadów, może uzasadniać fakt, iż posiadający zezwolenie podmiot zajmujący się zbiórką byłby traktowany jak zgłaszający wysłanie odpadów celem ich odzysku.
- Właściwy organ miejsca wysyłki, zgodnie z art. 7 ust. 2 i 4 lit. a) pierwsze tiret rozporządzenia 259/93, ma prawo wniesienia sprzeciwu wobec wysyłki odpadów w razie braku informacji, co do warunków ich obróbki w państwie przeznaczenia. Niemniej jednak nie wymaga się od zgłaszającego by wykazał, iż odzysk w państwie przeznaczenia odbywać się będzie wedle takich samych standardów jak przewidziane w ustawodawstwie państwa wysyłki.
- Artykuł 6 ust. 5 pierwsze tiret rozporządzenia nr 259/93 należy interpretować w ten sposób, że wymóg przedstawienia informacji, co do składu odpadów nie jest spełniony w przypadku gdy zgłaszający określa kategorię odpadów posługując się sformułowaniem/wzmianką „odpady elektroniczne”.
- Termin określony w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 259/93 rozpoczyna bieg od momentu potwierdzenia odbioru przez właściwe organy państwa przeznaczenia, bez względu na fakt, iż właściwe organy państwa wysyłki uznają, że nie otrzymały wszystkich informacji wymaganych na mocy art. 6 ust. 5 powołanego rozporządzenia. Przekroczenie tego terminu skutkuje niemożnością wniesienia przez właściwe organy sprzeciwu wobec wysyłki lub domagania się od zgłaszającego dodatkowych informacji.

(¹) Dz.U. C 190 z 24.07.2004.

W sprawie C- 215/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Østre Landsret (Dania), postanowieniem z dnia 14 maja 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 maja 2005 r., w postępowaniu: **Marius Pedersen A/S** przeciwko **Miljøstyrelsen**, Trybunał (pierwsza izba), w

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawach połączonych C-226/04 i C-228/04 (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale amministrativo regionale del Lazio): **La Cascina Soc. coop. arl i in. przeciwko Ministero della Difesa i in. oraz Consorzio G. f. M przeciwko Ministero della Difesa i in.** ⁽¹⁾

(Zmówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 92/50/EWG — Artykuł 29 akapit pierwszy lit. e) i f) — Zobowiązania usługodawców — Opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne i podatków)

(2006/C 86/11)

(Język postępowania: włoski)

W sprawach połączonych C 226/04 i C 228/04, mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Włochy), postanowieniami z dnia 22 kwietnia 2004 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 2 czerwca 2004 r., w postępowaniu: **La Cascina Soc. coop. arl, Zilch Srl (C-226/04) przeciwko Ministero della Difesa, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Pedus Service, Cooperativa Italiana di Ristorazione soc. coop. arl (CIR), Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL), oraz Consorzio G. f. M. (C-228/04) przeciwko Ministero della Difesa, La Cascina Soc. coop. arl**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Schiemann, N. Colneric, K. Lenaerts i E. Juhász (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 29 akapit pierwszy lit. e) i f) dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi nie stoi na przeszkodzie krajowej regulacji lub krajowej praktyce administracyjnej, zgodnie z którymi usługodawca, który w chwili upływu terminu do złożenia wniosku o dopuszczenie do udziału w postępowaniu przetargowym nie wypełnił swoich zobowiązań w zakresie składek na ubezpieczenie społeczne oraz podatków poprzez dokonanie płatności w całości, może uregulować swoją sytuację w terminie późniejszym

— na podstawie przyjętych przez państwo instrumentów amnestii podatkowej lub zmniejszenia zobowiązań podatkowych, lub

— na podstawie ugody administracyjnej mającej na celu rozłożenie na raty lub zmniejszenie zadłużenia, lub

— poprzez wniesienie skargi administracyjnej lub sądowej,

pod warunkiem, że udowodni w terminie określonym przez krajową regulację lub krajową praktykę administracyjną skorzystanie z takich instrumentów, takiej ugody lub wniesienie takiej skargi w tym terminie.

(¹) Dz.U. C 190 z 24.7.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 25 października 2005 r.

w sprawie C-229/04 **Crailsheimer Volksbank eG przeciwko Klausowi Conradsowi, Frankowi Schulzkemu i Petrze Schulzke-Lösche, Joachimowi Nitschkemu** (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen) ⁽¹⁾

(Ochrona konsumentów — Umowy negocjowane poza lokalem przedsiębiorstwa — Umowa pożyczki powiązana z nabyciem nieruchomości zawarta w drodze akwizycji w domu — Prawo do odstąpienia)

(2006/C 86/12)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-229/04 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) postanowieniem z dnia 27 maja 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 czerwca 2004 r., w postępowaniu: **Crailsheimer Volksbank eG przeciwko Klausowi Conradsowi, Frankowi Schulzkemu i Petrze Schulzke-Lösche, Joachimowi Nitschkemu**, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta i P. Küris, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 25 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Artykuły 1 i 2 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy osoba trzecia działa w imieniu lub na rzecz przedsiębiorcy przy negocjowaniu lub zawarciu umowy, stosowanie dyrektywy nie może być uzależnione od tego, że przedsiębiorca wiedział lub powinien był wiedzieć o tym, iż umowa została zawarta w sytuacji akwizycji wskazanej w art. 1 tej dyrektywy.

2) Dyrektywa 85/577, a w szczególności jej art. 5 ust. 2 nie sprzeciwia się temu, że:

- konsument, który skorzystał z prawa do odstąpienia zgodnie z tą dyrektywą, musi zwrócić pożyczkodawcy kwotę pożyczki, chociaż zgodnie z planem sporządzonym dla celów inwestycji finansowej pożyczka służy wyłącznie finansowaniu nabycia nieruchomości i jest bezpośrednio wypłacona sprzedawcy tej nieruchomości;
- wymagany jest natychmiastowy zwrot kwoty pożyczki;
- przepisy krajowe przewidują w przypadku odstąpienia od umowy kredytu hipotecznego, że konsument zobowiązany jest nie tylko do zwrotu kwoty otrzymanej na podstawie tej umowy, ale dodatkowo do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy odsetek stosowanych na rynku.

Jednak w sytuacji gdyby bank zawiadomił konsumenta o przysługującym mu prawie odstąpienia, konsument mógłby uniknąć ryzyka związanego z takimi inwestycjami jak inwestycje będące przedmiotem sprawy toczącej się przed sądem krajowym. Z tego względu art. 4 dyrektywy 85/577 zobowiązuje Państwa Członkowskie, by dbały o to, żeby ich prawo chroniło konsumentów, którzy nie mogli uniknąć takiego ryzyka, poprzez przyjęcie środków, które pozwalają ustrzec konsumenta od poniesienia konsekwencji urzeczywistnienia się takiego ryzyka.

(¹) Dz.U. C 201 z 7.8.2004 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 20 października 2005 r.

w sprawie C-247/04 *Transport Maatschappij Traffic BV przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken* (¹)
(wniosek Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(*Wspólnotowy Kodeks Celny — Zwrot lub umorzenie należności celnych przywózowych lub wywózowych — Pojęcie kwoty „prawnie należnej”*)

(2006/C 86/13)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-247/04 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) postanowieniem z dnia 28 maja 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 11 czerwca 2004 r., w postępowaniu: **Transport Maatschappij Traffic BV** przeciwko

Staatssecretaris van Economische Zaken, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J. Makarczyk (sprawozdawca), C. Gulmann, R. Schintgen i J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix Hackl, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 20 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

W świetle artykułu 236 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należności przywózowe lub wywózowe są prawnie należne, jeżeli dług celny powstał zgodnie z przesłankami określonymi w rozdziale 2 tytułu VII tego rozporządzenia i jeżeli kwota tych należności mogła zostać określona na podstawie Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich zgodnie z przepisami tytułu II tego rozporządzenia.

Kwota należności przywózowych lub wywózowych jest prawnie należna w rozumieniu art. 236 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 2913/92, nawet wówczas gdy dłużnik nie został o niej powiadomiony zgodnie z art. 221 ust. 1 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 217 z 28.08.2004

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawie C-415/04 *Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stichting Kinderopvang Enschede* (¹) (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden)

(*Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Świadczenie usług związanych z pomocą społeczną i zabezpieczeniem społecznym oraz z opieką i edukacją dzieci i młodzieży*)

(2006/C 86/14)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-415/04 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 24 września 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w tym samym dniu, w postępowaniu Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stichting Kinderopvang Enschede, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský, A. La Pergola, A. Borg Barthet (sprawozdawca) i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: F.G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 lutego 2006 wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 13 część A ust. 1 lit. g) i h) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku w związku z ust. 2 lit. b) tego artykułu należy interpretować w ten sposób, że świadczenie usług w charakterze pośrednika między osobami poszukującymi a osobami oferującymi usługę opieki nad dziećmi wykonywane przez podmiot prawa publicznego lub podmiot uznany przez zainteresowane Państwa Członkowskie za mający charakter społeczny, może podlegać zwolnieniu na mocy ww. przepisów wyłącznie w przypadku gdy:

- sama usługa opieki nad dziećmi spełnia przesłanki zwolnienia przewidziane na mocy tych przepisów;
- charakter i jakość usługi jest tego rodzaju, że rodzice nie mieliby możliwości uzyskania usługi o podobnej wartości bez skorzystania z usług świadczonych przez taki podmiot;
- głównym celem tych ostatnich usług nie jest osiągnięcie dodatkowego dochodu dla instytucji poprzez dokonywanie transakcji będących w bezpośredniej konkurencji z działalnością przedsiębiorstw prowadzących działalność gospodarczą, objętych podatkiem od wartości dodanej.

(¹) Dz.U. C 284 z 20.11.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawie C-473/04 Plumex przeciwko Young Sports NV (¹) (wniosek Hof van Cassatie o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Współpraca sądowa — Rozporządzenie (WE) nr 1348/2000 — Artykuły 4-11 i 14 — Doręczenia dokumentów sądowych — Doręczenie za pośrednictwem agencji — Doręczenie pocztą — Związek pomiędzy sposobami przekazywania i doręczania dokumentów sądowych — Pierwszeństwo — Termin do wniesienia apelacji)

(2006/C 86/15)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C- 473/04 mającej za przedmiot wniosku o wydanie, na podstawie art. 68 WE i art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hof van Cassatie (Belgia) postanowieniem z dnia 22 października 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 listopada 2004 r., w postępowaniu: Plumex przeciwko Young Sports NV, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca),

A. La Pergola, S. von Bahr i A. Borg Barthet, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania w Państwach Członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie ustanawia ono żadnej hierarchii pomiędzy sposobami przekazywania i doręczania dokumentów, o których mowa w art. 4–11 i 14, i że w rezultacie możliwe jest doręczenie dokumentu sądowego za pomocą jednego z tych sposobów lub łącznie za pomocą obu.
2. Rozporządzenie nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy miało miejsce łączne zastosowanie sposobów przekazywania i doręczania, o których mowa w art. 4–11 i 14, to w celu ustalenia rozpoczęcia biegu terminu procesowego związanego z doręczeniem dokumentu adresatowi należy odnieść się do daty pierwszego doręczenia dokonanego zgodnie z prawem.

(¹) Dz.U. C 19 z 22.01.2005 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 26 stycznia 2006 r.

w sprawie C-2/05 (wniosek Arbeidshof te Brussel o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Rijkdsdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko Herbosch Kiere NV (¹)

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Określenie właściwego ustawodawstwa — Pracownicy delegowani w innym Państwie Członkowskim — Zakres formularza E 101)

(2006/C 86/16)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C- 2/05, mającej za przedmiot wniosku o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia), postanowieniem z dnia 23 grudnia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 5 stycznia 2005 r., w postępowaniu: Rijkdsdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko Herbosch Kiere NV, Trybunał (czwarta izba), w składzie: N. Colneric (sprawozdawca), pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, J. N. Cunha Rodrigues i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 26 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Do momentu cofnięcia formularza E 101 lub stwierdzenia jego nieważności przez władze Państwa Członkowskiego, które go wydały zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 r., jest on wiążący dla właściwej instytucji i sądów Państwa Członkowskiego, do którego pracownicy zostali delegowani. Tym samym sąd Państwa Członkowskiego przyjmującego takich pracowników nie jest uprawniony do badania ważności formularza E 101 w zakresie poświadczenia faktów, w oparciu o które formularz taki został wydany, w szczególności istnienia bezpośredniego związku — w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 2001/83, zmienionego rozporządzeniem nr 2195/91, w związku z pkt 1 decyzji nr 128, Komisji administracyjnej ds. zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących z dnia 17 października 1985 r. dotyczącej stosowania art. 14 ust. 1 lit. a) i art. 14 b ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 — pomiędzy przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w jednym Państwie Członkowskim a pracownikami przez nie delegowanymi na terytorium innego Państwa Członkowskiego w okresie obejmującym ich delegowanie.

(¹) Dz.U. C 82 z 02.04.2005.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-456/05)

(2006/C 86/17)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 23 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Hansa Støvlbæka i Sabine Grünheid, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że stosując przepisy przejściowe i przepisy służące ochronie praw nabytych, na mocy których psychoterapeuci uzyskują dopuszczenie lub zgodę na wykonywanie zawodu niezależnie od obowiązujących przepisów

regulujących dopuszczenie do wykonywania zawodu, wyłącznie w odniesieniu do tych psychoterapeutów, którzy wykonywali swój zawód w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego oraz nieuwzględniając porównywalnej lub podobnej działalności zawodowej psychoterapeutów w innych Państwach Członkowskich, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE;

2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy niemieckich przepisów przejściowych dotyczących dopuszczenia do wykonywania zawodu niezależnie od potrzeby, psychoterapeuta może tylko wtedy uzyskać zgodę na wykonywanie zawodu w miejscu przez siebie wybranym, a w miejscu tym nie potrzeby zatrudniania go, gdy w przeszłości prowadził w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego działalność wymagającą ochrony. W opinii Komisji przepis taki narusza prawo przedsiębiorczości ustanowione w art. 43 Traktatu WE, przyjmując, że jedynie działalność prowadzona w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego jest brana pod uwagę przy analizowaniu czy uprzednia działalność zasługuje na objęcie ochroną i nie poruszając kwestii, czy opieka terapeutyczna udzielana osobom objętym ubezpieczeniem w innych Państwach Członkowskich ma taką samą wartość lub jest podobna.

Postanowienia Traktatu WE dotyczące prawa przedsiębiorczości mają w tym przypadku zastosowanie. Nie podważa tego wniosku fakt, że sporny przepis stanowi część niemieckiego systemu zabezpieczenia społecznego. Choć Państwa Członkowskie są uprawnione do swobodnego kształtowania swoich systemów zabezpieczenia społecznego, ich przepisy powinny pozostawać w zgodności z przepisami prawa wspólnotowego, a w szczególności z podstawowymi swobodami gwarantowanymi przez Traktat WE. Omawiany niemiecki przepis nie spełnia tego wymogu, jako że powstrzymuje osoby z innych Państw Członkowskich, które zamierzają prowadzić działalność zawodową i które uprzednio leczyły osoby objęte ubezpieczeniem w innych Państwach Członkowskich, przed przeniesieniem ich praktyk do Niemiec.

Sporny niemiecki przepis nie spełnia ustanowionego przez Trybunał wymogu uzasadnienia, odnoszącego się do krajowych przepisów utrudniających korzystanie z zagwarantowanego Traktatem prawa przedsiębiorczości. Po pierwsze powoduje pośrednią dyskryminację, gdyż skierowany jest raczej do psychoterapeutów z innych Państw Członkowskich niż z Niemiec. Podczas gdy niemieccy psychoterapeuci wykonywali co do zasady swój zawód w Niemczech w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, psychoterapeuci z innych Państw Członkowskich nie prowadzili uprzedniej porównywalnej działalności w Niemczech. Po

drugie ograniczenie zawarte w przepisach przejściowych, skierowane do wnioskodawców, którzy prowadzili uprzednią działalność zawodową w Niemczech w okresie referencyjnym jest nieproporcjonalne: cel tego przepisu, a mianowicie ograniczenie liczby psychoterapeutów, którzy uzyskali zgodę na wykonywanie zawodu niezależnie od potrzeby, nie jest zagrożony, jeśli porównywalna lub mająca taką samą wartość działalność prowadzona w innych Państwach Członkowskich przez osoby migrujące zostanie uznana za uprzednią działalność zasługującą na objęcie ochroną. Z powyższych względów niniejsza sprawa dotyczy ograniczenia prawa przedsiębiorczości, którego nie można uznać za uzasadnione.

braku ostatecznych naukowych dowodów co do skutków, jakie powoduje eter dekabromodifenylowy dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego, Komisja błędnie oceniła dowody naukowe i naruszyła zasadę ostrożności. Obejmując zwolnieniem wszystkie bez wyjątku zastosowania polimerowe eteru dekabromodifenylowego naruszyła ona zasadę proporcjonalności. Komisja nie uzasadniła decyzji o zwolnieniu eteru dekabromodifenylowego z zakazu wprowadzania do obrotu.

(¹) Dz.U. L 271, str. 48

(²) Dz.U. L 37, str. 19

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2006 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-14/06)

(2006/C 86/18)

(język postępowania: angielski)

W dniu 11 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła (przesłana faksem w dniu 6 stycznia 2006 r.) skarga Parlamentu Europejskiego, reprezentowanego przez K. Bradley'a, A. Neergaarda i I. Klavinę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. zmieniającej, w celu dostosowania do postępu technicznego Załącznik do dyrektywy 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym;
2. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. (¹) zwalnia eter dekabromodifenylowy z ustanowionego w art. 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/95 (²) z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym zakazu wprowadzania do obrotu. Strona skarżąca podnosi, iż Komisja naruszyła przesłanki tego rodzaju zwolnienia ustanowione w art. 5 ust. 1 rzeczony dyrektywy i tym samym przekroczyła uprawnienia przysługujące jej na podstawie rzeczony przepis. W sytuacji

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht München z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie Juers Pharma Import-Export GmbH przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg

(Sprawa C-40/06)

(2006/C 86/19)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 25 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht München z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie Juers Pharma Import-Export GmbH przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg

Finanzgericht München zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy Nomenklaturę Scaloną w wersji załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1789/2003 z dnia 11 września 2003 r. (¹) zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej należy interpretować w ten sposób, że kapsułki z melatoniną, opakowane jako preparaty uzupełniające dietę ze względu na brak wymaganego prawem pozwolenia na produkty lecznicze, należy sklasyfikować do pozycji 3004?

(¹) Dz.U. L 281, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-43/06)

(2006/C 86/20)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 27 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Hansa Støvlbæka i Pedra Andrade'a, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ustalając wymóg złożenia przez osoby posiadające kwalifikacje zawodowe w dziedzinie architektury nabyte w innym Państwie Członkowskim egzaminu wstępnego do portugalskiej izby architektów, jeśli osoby te nie są członkami izby architektów innego Państwa Członkowskiego, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 i art. 10 dyrektywy 85/384/EWG⁽¹⁾.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja wnosi skargę o stwierdzenie uchybienia przez Republikę Portugalską zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, gdyż państwo to nie w pełnym zakresie zastosowało się do dyrektywy 85/384.

Wprawdzie poprzez Decreto-ley (rozporządzenie z mocą ustawy) nr 14/90 z dnia 8 stycznia 1990 r. Republika Portugalska zastosowała się do dyrektywy, to jednak publikacja Decreto-ley nr 176/98 z dnia 3 lipca 1998 r. stanowi krok wstecz.

Na podstawie Decreto-ley nr 176/98 portugalska izba architektów może wymagać złożenia egzaminu wstępnego od architektów wykształconych w innych Państwach Członkowskich, którzy nie są członkami odpowiednich izb.

Architekci z innych Państw Członkowskich, którzy nie są członkami odpowiednich izb, musieliby poddać się zatem egzaminowi w przyjmującym Państwie Członkowskim, gdyż nie mogliby wykonywać zawodu w Portugalii, nie będąc członkami portugalskiej izby architektów.

Komisja jest zdania, że jest to sprzeczne z prawem, gdyż narusza postanowienia dyrektywy 85/384. Dyrektywa, inaczej niż państwo portugalskie, nie wprowadza rozróżnienia pomiędzy tytułami akademickimi a tytułami zawodowymi. Uznawanie dowodów posiadania kwalifikacji w zakresie

systemów sektorowych następuje automatycznie. Jeśli wykształcenie spełnia wymogi zawarte w art. 3 i art. 4 dyrektywy 85/384, to Państwo Członkowskie musi uznać dowody posiadania kwalifikacji i umożliwić architektom z Państwa Członkowskiego pochodzenia wykonywanie zawodu z tytułem architekta.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/384/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania kwalifikacji w dziedzinie architektury, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz. U. L 223, str. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht des Landes Brandenburg z dnia 12 października 2005 r. w sprawie Gerlach & Co. mbH przeciwko Hauptzollamt Frankfurt (Oder)

(Sprawa C-44/06)

(2006/C 86/21)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 30 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht des Landes Brandenburg (Niemcy) z dnia 12 października 2005 r. w sprawie Gerlach & Co. mbH przeciwko Hauptzollamt Frankfurt (Oder)

Finanzgericht des Landes Brandenburg (Niemcy) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy krajowa administracja celna jest uprawniona do zaksięgowania opłat przed udzieleniem terminu określonego w art. 11 a) ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1062/87⁽¹⁾ zmienionego przez rozporządzenie (EWG) 1429/90⁽²⁾ w odniesieniu do miejsca wystąpienia naruszenia lub nieprawidłowości i do wyznaczenia tego terminu w sposób prawnie skuteczny dopiero w postępowaniu odwoławczym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 107, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 137, str. 21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Livorno z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie Alberto Bianchi przeciwko De Robert Calzature Srl

(Sprawa C-51/06)

(2006/C 86/22)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 1 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Livorno z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie Alberto Bianchi przeciwko De Robert Calzature Srl.

Tribunale di Livorno zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy w świetle brzmienia art. 17 dyrektywy Rady 86/653/EWG⁽¹⁾ z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek, wykładni następującego po nim art. 19 należy dokonywać w ten sposób, że krajowy przepis transponujący dyrektywę może stanowić, iż należne przedstawicielowi handlowemu świadczenie wyrównawcze będzie wypłacane na podstawie układu zbiorowego wiążącego strony, które go podpisały, bez względu na wystąpienie przesłanek wskazanych w dwóch tiret art. 17 ust. 2 lit. a) oraz by jego wysokość była ustalana według kryteriów wskazanych w układzie zbiorowym a nie kryteriów wynikających z dyrektywy, wskutek czego w wielu przypadkach świadczenie takie musiałyby zostać wypłacone w znacznie niższym wymiarze niż maksymalny wymiar przewidziany w dyrektywie?
- 2) Czy ustalenie wymiaru świadczenia wyrównawczego powinno zostać przeprowadzone w sposób analityczny, za pomocą oszacowania kolejnych wynagrodzeń, które przedstawiciel handlowy mógłby otrzymać w latach następujących po rozwiązaniu umowy w związku z pozyskaniem przez niego nowych klientów lub znacznym zwiększeniem obrotów handlowych w stosunkach z istniejącymi klientami, przy uwzględnieniu kryterium słuszności wyłącznie dla dokonania korekt kwoty, czy też dopuszczalne są inne sposoby ustalania wymiaru świadczenia wyrównawczego, w szczególności metody syntetyczne, które w większym stopniu uwzględniają kryterium słuszności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 382 z 31.12.1986, str. 17

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie Euro Tex Textilverwertung GmbH przeciwko Hauptzollamt Duisburg

(Sprawa C-56/06)

(2006/C 86/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 2 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie Euro Tex Textilverwertung GmbH przeciwko Hauptzollamt Duisburg

Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy czynności sortowania bliżej określone w postanowieniu wykraczają poza zakres pojęcia czynności, które obejmuje zwykle sortowanie w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) Protokołu nr 4 dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej w brzmieniu Decyzji Nr 1/97 Rady Stowarzyszenia między Wspólnotami Europejskimi a Rzeczypospolitą Polską z dnia 30 czerwca 1997 r.?⁽¹⁾

⁽¹⁾ (Dz.U. L 221, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-61/06)

(2006/C 86/24)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 3 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Schizmę i D. Recchię, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Storna skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie złożywszy przed dniem 1 czerwca 2004 r. rocznego sprawozdania dotyczącego promowania biopaliw, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/30/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych;
2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sprawozdanie, do którego odnosi się art. 4 ust. 1 dyrektywy winno być przekazane Komisji przed dniem 1 lipca 2004 r. Do dnia dzisiejszego Komisja nie otrzymała od władz włoskich żadnej informacji.

W związku z powyższym Komisja twierdzi, iż do chwili obecnej Włochy nie przekazały do wiadomości Komisji, wymaganego art. 4 ust. 1 dyrektywy, sprawozdania dotyczącego promowania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych.

⁽¹⁾ Dz.U. Dz 123, str. 42

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Supremo Tribunal Administrativo z dnia 11 stycznia 2006 r. w sprawie Fazenda Pública — Director Geral das Alfândegas przeciwko Z.F. ZEFESER — Importação e Exportação de Produtos Alimentares, Lda.

(Sprawa C-62/06)

(2006/C 86/25)

(język postępowania: portugalski)

W dniu 6 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Supremo Tribunal Administrativo z dnia 11 stycznia 2006 r. w sprawie **Fazenda Pública — Director Geral das Alfândegas przeciwko Z.F. ZEFESER — Importação e Exportação de Produtos Alimentares, Lda.** Supremo Tribunal Administrativo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy w rozumieniu art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1697/79⁽¹⁾ z dnia 24 lipca 1979 r. kwalifikacji czynu jako „czynu podlegającego postępowaniu sądowemu w sprawach karnych” dokonuje organ celny i jest ona wystar-

czająca, czy też kwalifikacji takiej powinien dokonać właściwy sąd karny?

- 2) W tym drugim przypadku, czy wystarczające jest zwykłe wniesienie oskarżenia przez organ właściwy w sprawach karnych (w przypadku Portugalii — przez prokuraturę), czy też konieczne jest skazanie dłużnika w danym procesie karnym?
- 3) Ponownie w drugim z powyższych przypadków, czy należy wyciągnąć odmienne wnioski z faktu uniewinnienia dłużnika przez sąd na podstawie zasady in dubio pro reo oraz z faktu uniewinnienia go wskutek udowodnienia, że nie popełnił on danego przestępstwa?
- 4) W przypadku odstąpienia przez prokuraturę od wniesienia aktu oskarżenia wskutek uznania, że brak jest znamion czynu podlegającego postępowaniu sądowemu w sprawach karnych, jakie powinny być tego skutki? Czy taka decyzja uniemożliwia podjęcie działań w celu pokrycia niepobranych należności?
- 5) W razie gdy prokuratura lub sam sąd karny umorzy postępowanie karne z powodu przedawnienia ścigania, czy ta decyzja powoduje, że nie można podjąć działań w celu pokrycia tych niepobranych należności?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1697/79 z dnia 24 lipca 1979 r. w sprawie odzyskiwania po dokonaniu odprawy celnej należności celnych przywozowych lub wywozowych, które nie były wymagane od osoby zobowiązanej do zapłaty za towary zgłoszone do procedury celnej przewidującej obowiązek uiszczenia takich należności (Dz.U. L 197, str. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Lietuvos Vyriausiasis Administracinis Teismas z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie Profisa przeciwko Muitinės departamentas prie Lietuvos respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-63/06)

(2006/C 86/26)

(język postępowania: litewski)

W dniu 3 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Lietuvos Vyriausiasis Administracinis Teismas z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie Profisa przeciwko Muitinės departamentas prie Lietuvos respublikos finansų ministerijos.

Lietuvos Vyriausiasis Administracinis Teismas zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy, mając na uwadze rozbieżności pomiędzy różnymi wersjami językowymi dyrektywy Rady 92/83/EWG ⁽¹⁾ z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych, art. 27 ust. 1, lit. f) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek zwolnienia z akcyzy alkoholu etylowego przywiezionego na obszar celny Wspólnot Europejskich, zawartego w wyrobach czekoladowych przeznaczonych do bezpośredniego użycia, gdy zawartość alkoholu w tych produktach nie przekracza 8,5 litra na 100 kg produktu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, str. 21.

ustanowiło dotychczas za naruszenie tego rozporządzenia żadnych sankcji, które byłyby skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46 str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-65/06)

(2006/C 86/27)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 6 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Ramóna Vidala Puiga i Wouterę Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając sankcji za naruszenie rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. ⁽¹⁾ Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 16 ust. 3 tego rozporządzenia;
- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 16 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 stanowi: „Ustanowione przez Państwa Członkowskie sankcje za naruszenia niniejszego rozporządzenia powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające”. Artykuł 19 przewiduje, że rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 17 lutego 2005 r. Zgodnie z informacjami, którymi dysponuje Komisja Królestwo Belgii nie

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-70/06)

(2006/C 86/28)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 7 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Xavię Lewisa i Antónia Caeiro, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie uchwalając przepisów, o których mowa w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-275/03 (Komisja przeciwko Republice Portugalii) dotyczącego transpozycji dyrektywy Rady 89/665/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 228 ust. 2 WE;
2. nakazanie Republice Portugalskiej zapłacenia na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 21.450 euro na konto, o którym mowa w art. 9 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 ⁽²⁾, za każdy dzień zwłoki w wykonaniu ww. wyroku w sprawie C-275/03 od dnia ogłoszenia przez Trybunał wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-275/03;

3. obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że projekt ustawy o pozaumownej odpowiedzialności państwa i innych instytucji publicznych, który został przekazany przez rząd portugalski do Assembleia da República, nie zawiera przepisów koniecznych do wykonania wyroku Trybunału z dnia 14 października w sprawie C-275/03. Ponieważ nie powiadomiono Komisji o jakichkolwiek innych przepisach w celu wykonania tego wyroku, jest ona zdania, że Republika Portugalska naruszyła zobowiązania wynikające z art. 228 ust. 1 WE.

(¹) Dz.U. L 395, str. 33

(²) z dnia z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-75/06)

(2006/C 86/29)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 6 lutego 2006 r. r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Carmel O'Reilly i Piedade Costa, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (¹), a w każdym razie nie powiadamiając o ich wprowadzeniu Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) obciążenie Republice Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transponowania dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 6 lutego 2005 r.

(¹) Dz.U. L 31 str.18

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-79/06)

(2006/C 86/30)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 10 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Heller, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie podejmując działań niezbędnych w celu wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawie C-429/01 (¹) dotyczącej nieprawidłowej i niepełnej transpozycji dyrektywy 90/219/EWG (²), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 228 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
2. nakazanie Republice Francuskiej zapłaty na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich, na rachunek „środków własne Wspólnoty Europejskiej”, okresowej kary pieniężnej w wysokości 168.800 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie C-429/01, liczonych od dnia wydania wyroku w sprawie C-429/01 do dnia, w którym wyrok ten zostanie wykonany;
3. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Francuska miała obowiązek, niezwłocznie po wydaniu wyroku przez Trybunał, wszcząć niezbędną procedurę legislacyjną i przyjąć stosowne zmiany w celu zastosowania się do dyrektywy 90/219/EWG.

Do dnia dzisiejszego, po upływie 14 lat, tj. odpowiednio dziesięciu i siedmiu lat po upływie terminu transpozycji dyrektywy i dwa lata po wydaniu wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie, konieczne zmiany, dotyczące zarówno przepisów ustawowych, jak i wykonawczych, nie zostały przyjęte.

(¹) Rec. 2003, str. I-14355.

(²) Dyrektywa Rady 90/219/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie, Dz.U. L 117, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-81/06)

(2006/C 86/31)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 8 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji, reprezentowanej przez F. Simonettiego i D. Recchię, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 13 ust. 1 tej dyrektywy;
2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 21 lipca 2004 r.

(¹) Dz.U. L 197, z 21.07.2001, str. 9

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-82/06)

(2006/C 86/32)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 8 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Republice Włoskiej wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez D. Recchię i M. Konstantinidisa, działających w charakterze pełnomocników.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Włoska, nie opracowując ani nie przekazując:
 - planu gospodarowania odpadami, zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 75/442/EWG (¹), w zmienionym brzmieniu, dla regionów Rimini;
 - planu gospodarowania odpadami zawierającego właściwe miejsca i zakłady unieszkodliwiania odpadów i odpadów niebezpiecznych, zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 75/442/EWG (¹), w zmienionym brzmieniu, dla regionów Lacjum;
 - planu gospodarowania odpadami przewidzianego w art. 6 dyrektywy 91/689/EWG (²), dla regionów Friuli Wenecja Julijska i Pulia, dla regionu autonomicznego Bolzano i dla regionu Rimini,
 uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów, w zmienionym brzmieniu, i art. 6 dyrektywy 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na podstawie art. 7 dyrektywy w sprawie odpadów w zmienionym brzmieniu oraz art. 6 dyrektywy w sprawie odpadów niebezpiecznych w zmienionym brzmieniu Państwa Członkowskie zobowiązane są opracować i przekazać Komisji plany gospodarowania odpadami.

Sytuacja we Włoszech w doniesieniu do opracowania i przekazania planów gospodarowania odpadami nie została dotąd uregulowana. Komisja nie otrzymała do tej pory zgodnie ze wspomnianymi dyrektywami wszystkich planów.

(¹) Dz.U. L 194, str. 39.

(²) Dz.U. L 377, str. 20.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-83/06)

(2006/C 86/33)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 9 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabrigę, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Komisji 2004/103/WE (¹) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie kontroli tożsamości i zdrowia roślin, produktów roślinnych lub innych produktów wymienionych w części B załącznika V do dyrektywy Rady 2000/29/WE (²), które mogą być przeprowadzane w miejscu innym niż miejsce wprowadzenia do Wspólnoty lub w miejscu znajdującym się w pobliżu oraz określającej wymogi odnoszące się do wymienionych kontroli, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniu, które na niej ciąży na mocy art. 8 ust. 1 tej dyrektywy;

2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/42 upłynął w dniu 31 grudnia 2004 r.

(¹) Dz.U. L 313, str. 16

(²) Dz.U. L 169, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-89/06)

(2006/C 86/34)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 14 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez António Caeirosa i Bernharda Schimę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, po pierwsze, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/30/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 7 ust. 1 powołanej dyrektywy 2003/30/WE;

— stwierdzenie, po drugie, iż nie podając tych przepisów niezwłocznie do wiadomości Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 7 ust. 1 powołanej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy 2002/49/WE upłynął w dniu 31 grudnia 2004 r.

(¹) Dz.U. L 123, str. 42

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-90/06)

(2006/C 86/35)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 14 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez António Caeirosa i Amparo Alcover, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, tytułem żądania głównego, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/49/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 14 ust. 1 powołanej dyrektywy 2002/49/WE;
- stwierdzenie, tytułem żądania ewentualnego, iż nie podając tych przepisów niezwłocznie do wiadomości Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 14 ust. 1 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy 2002/49/WE upłynął w dniu 18 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 189 z 18.07.2002, str. 12

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-93/06)

(2006/C 86/36)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 14 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot

Europejskich, reprezentowanej przez Marię Amparo Alcover San Pedro i Bernharda Schimę, występujących w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy Komisji 2003/73/WE z dnia 24 lipca 2003 r. zmieniającej załącznik III do dyrektywy 1999/94/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy upłynął 25 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 186, str. 34.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-94/06)

(2006/C 86/37)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 14 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Amparo Alcover San Pedro i Bernharda Schimę, występujących w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 14 ust. 1 tej dyrektywy;

2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął 18 lipca 2004 r.

(¹) Dz.U. L 189, str. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Högsta domstolen (Szwecja) z dnia 8 lutego 2006 r. w sprawie Freeport plc przeciwko Olle Arnoldsson

(Sprawa C-98/06)

(2006/C 86/38)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 20 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Högsta domstolen (Szwecja) z dnia 8 lutego 2006 r. w sprawie Freeport plc przeciwko Olle Arnoldsson.

Högsta domstolen (Szwecja) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy powództwo oparte na rzekomym obowiązku zapłaty ciężącym na spółce akcyjnej wynikającym z zaciągniętego zobowiązania należy uznać za oparte na umowie w celu zastosowania art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) Rady nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, str. 1), mimo iż podmiot, który zaciągnął zobowiązanie w owym czasie nie był przedstawicielem ani pełnomocnikiem tej spółki?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy poza wymogami wyraźnie określonymi w art. 6 ust. 1 dla istnienia jurysdykcji na podstawie tego przepisu konieczne jest również, aby powództwo wytoczone przeciwko pozwanemu przed sądem miejsca jego zamieszkania nie zostało wytoczone jedynie w celu wyłączenia innego powoda spod jurysdykcji sądu, który w przeciwnym wypadku byłby dla niego właściwy?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy prawdopodobieństwo uznania powództwa wyto-

czonego przeciwko stronie zamieszkującej na terytorium objętym jurysdykcją danego sądu powinno być w inny sposób uwzględniane przy ustalaniu, czy zachodzi ryzyko wydania dwóch sprzecznych ze sobą orzeczeń w rozumieniu art. 6 ust. 1.?

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-100/06)

(2006/C 86/39)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Schimę i J. Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Komisji 2003/66/WE z dnia 3 lipca 2003 r. zmieniającej dyrektywę 94/2/WE wykonującą dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej chłodziarek, chłodziarko-zamrażarek i zamrażarek typu domowego (¹), a każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy 2003/66/WE upłynął w dniu 30 czerwca 2004 r.

(¹) Dz.U. 2003 L 170, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-101/06)

(2006/C 86/40)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Stromsky'ego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do wdrożenia zasady dobrej praktyki klinicznej w prowadzeniu badań klinicznych produktów leczniczych, przeznaczonych do stosowania przez człowieka (⁽¹⁾), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. stwierdzenie, że każdym razie nie powiadamiając Komisji o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do wdrożenia zasady dobrej praktyki klinicznej w prowadzeniu badań klinicznych produktów leczniczych, przeznaczonych do stosowania przez człowieka, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
3. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy 2001/20/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2003 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 121, str. 34.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-105/06)

(2006/C 86/41)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Schizme i J. Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/30/WE (⁽¹⁾) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiła zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/30/WE upłynął w dniu 31 grudnia 2004 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 123, str. 42

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-106/06)

(2006/C 86/42)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Schimę i J. Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie składając krajowego sprawozdania dotyczącego promowania biopaliw, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/30/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych;
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wielkie Księstwo Luksemburga do tej pory nie przekazało do Komisji pierwszego sprawozdania dotyczącego promowania biopaliw, które winno być zostać złożone przed dniem 1 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123, str. 42

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 stycznia 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 7 z 13.01.2004, str. 41.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-110/06)

(2006/C 86/44)

(Język postępowania: francuski)

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-107/06)

(2006/C 86/43)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 22 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Richarda Lyala i Dimitriosa Triantafyllou, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2003/123/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. zmieniającej dyrektywę 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych Państw Członkowskich⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 tej dyrektywy;

W dniu 23 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez U. Wölker i F. Simonetti, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG⁽¹⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/4/WE upłynął w dniu 14 lutego 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41, str. 26

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-113/06)

(2006/C 86/45)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Joannę Hottiaux i Florence Simonetti, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych

do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2004/57/WE⁽¹⁾ z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie identyfikacji artykułów pirotechnicznych i niektórych rodzajów amunicji do celów dyrektywy Rady 93/15/EWG w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

- 2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 31 grudnia 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 127, str. 73

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 lutego 2006 r. —
Alecansan przeciwko OHIM**

(Sprawa T-202/03) ⁽¹⁾

**(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie
sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego graficznego znaku
towarowego COMP USA — Wcześniejszy krajowy graficzny
znak towarowy COMP USA — Brak podobieństwa towarów
i usług — Odrzucenie sprzeciwu — Art. 8 ust. 1 lit. b)
rozporządzenia (WE) nr 40/94)**

(2006/C 86/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alecansan, SL (Madryt, Hiszpania) (Przedstawiciele: adwokaci M. Baylos Morales, P. Merino Baylos, J. Arribas García, A. Velázquez Ibáñez i A. Angulo Lafora)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Przedstawiciele: D. Botis i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: CompUSA Management Co. (Dallas, Stany Zjednoczone) (Przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2003 r. (sprawa R 711/2002-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Alecansan, SL a CompUSA Management Co.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

3) Interwenient ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 2.8.2003

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 stycznia 2006
— Albrecht e.a. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-251/03) ⁽¹⁾

**(Polityka zdrowotna — Weterynaryjne produkty lecznicze —
Produkt zawierający benzathine benzylpenicillin — Decyzja
Komisji nakazująca zawieszenie pozwolenia na dopuszczenie
do obrotu — Właściwość)**

(2006/C 86/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Albert Albrecht GmbH & Co. KG z siedzibą w Aulendorf (Niemcy), AniMedica GmbH z siedzibą w Seden-Bösensell (Niemcy), Ceva Tiergesundheits GmbH z siedzibą w Düsseldorf (Niemcy), Fatro SpA z siedzibą w Bolonii (Włochy), Laboratorios Syva, SA z siedzibą w Leon (Hiszpania), Laboratorios Virbac, SA z siedzibą w Barcelonie (Hiszpania), Química Farmacéutica Bayer, SA z siedzibą w Barcelonie, Univete Técnica Pecuaría Comercio Industria, Lda z siedzibą w Lisbonie (Portugalia), Vétoquinol Especialidades Veterinarias, SA z siedzibą w Madrycie (Hiszpania) oraz Virbac SA z siedzibą w Carros (Francja) [przedstawiciele: D. Waelbroeck, U. Zinsmeister i N. Rampal, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: H. Støvlbæk i M. Shotter, pełnomocnicy]

Interwenient wspierający stronę skarżącą: Republika Francuska [przedstawiciele: G. de Bergues i R. Loosli-Surrans, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2003) 1404 z dnia 22 kwietnia 2003 r. dotyczącej zawieszenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnych produktów leczniczych zawierających substancję benzathine benzylpenicillin przeznaczoną do zaaplikowania domięśniowo lub podskórnie zwierzętom przeznaczonym na produkcję żywności

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2003) 1404 z dnia 22 kwietnia 2003 r. dotyczącej zawieszenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnych produktów leczniczych zawierających substancję benzathine benzylpenicillin przeznaczoną do zaaplikowania domięśniowo lub podskórnie zwierzętom przeznaczonym na produkcję żywności.
- 2) Komisja ponosi własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami strony skarżącej.
- 3) Republika Francuska ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 239 z 4.10.2003

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 stycznia 2006 r.
— Merck Sharp & Dohme e.a. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-273/03) (¹)

(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych zawierających substancję enalapryl — Decyzja Komisji nakazująca zmianę streszczenia cech charakterystycznych produktu — Kompetencja)

(2006/C 86/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Merck Sharp & Dohme Ltd z siedzibą w Hoddesdon (Zjednoczone Królestwo), Merck Sharp & Dohme BV z siedzibą w Haarlem (Niderlandy), Laboratoires Merck Sharp & Dohme-Chibret z siedzibą w Paryżu (Francja), MSD Sharp & Dohme GmbH z siedzibą w Haar (Niemcy), Merck Sharp & Dohme (Włochy) SpA z siedzibą w Rzymie (Włochy), Merck Sharp & Dohme, Lda z siedzibą w Paço de Arcos (Portugalia), Merck Sharp & Dohme de España, SA z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), Merck Sharp & Dohme GmbH z siedzibą w Wiedniu (Austria), Vianex SA z siedzibą w Nea Erythrea (Grecja) [przedstawiciele: G. Berrisch oraz P. Bogaert, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: L. Flynn i B. Stromsky, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2003) 1752 z dnia 21 maja 2003 r. dotyczącej wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zawierających substancję enalapryl

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2003) 1752 z dnia 21 maja 2003 r. dotyczącej wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zawierających substancję enalapryl.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 251 z 18.10.2003

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 stycznia 2006 r.
— Giulietti przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-293/03) (¹)

(Urzednicy — Konkurs otwarty — Wykluczenie z konkursu — Niezgodność z prawem ogłoszenia o konkursie — Niedopuszczalność — Doświadczenie zawodowe — Praca w pełnym wymiarze czasu)

(2006/C 86/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Carla Giulietti (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: P.-P. Van Gehuchten, J. Sambon i P. Reyniers, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: G. Berscheid et C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Po pierwsze żądanie uchylecia decyzji komisji konkursowej konkursu COM/A/6/01 zakomunikowanej pismem z dnia 16 października 2002 r., wykluczającej skarżącą z udziału w tym konkursie z powodu braku doświadczenia zawodowego, po drugie uchylene decyzji teje komisji konkursowej zakomunikowanej pismem z dnia 21 listopada 2002 r. potwierdzającej decyzję poprzednio wydaną w odpowiedzi na żądanie dokonania ponownej oceny przez skarżącą, po trzecie uchylene decyzji z dnia 11 czerwca 2003 r. wyraźnie oddalającej zażalenie skarżącej.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 251 z 18.10.2003

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lutego 2006 r. —
Rodrigues Carvalhais przeciwko OHIM**(Sprawa T-206/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Graficzny znak towarowy zawierający słowny element „PERFIX” — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający słowny element „cerfix” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2006/C 86/50)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Fernando Rodrigues Carvalhais (Almada, Portugalia) [Przedstawiciele: początkowo adwokat P. Graça, następnie adwokat J. Lopes]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciel: J. Novais Gonçalves, pełnomocnik]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Profilpas Snc (Cadoneghe, Włochy) [Przedstawiciele: początkowo adwokat J.L. Revenga Santos, następnie adwokat J.M. Monravá]

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 marca 2004 r. (sprawa R 408/2003-1), wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Fernendem Rodriguesem Carvalhaisem a Profilpas Snc

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżący zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.8.2004**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lutego 2006 r. —
Elisabetta Dami przeciwko OHIM**(Sprawy połączone T-466/04 i T-467/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy GERONIMO STILTON — Sprzeciw — Zawieszenie postępowania — Ograniczenie wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym — Wycofanie sprzeciwu)

(2006/C 86/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Elisabetta Dami (Mediolan, Włochy) [Przedstawiciele: adwokaci P. Beduschi i S. Giudici]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą było również, interwenient przed Sądem: The Stilton Cheese Makers Association (Surbiton, Surrey, Zjednoczone Królestwo)

Przedmiot sprawy

Dwie skargi na decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 września 2004 r. (sprawy R 973/2002-2 i R 982/2002-2), wydane w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Elisabetą Dami a The Stilton Cheese Makers Association

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 20 września 2004 r. (sprawy R 973/2002-2 i R 982/2002-2).
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 19.3.2005

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lutego 2006 r.
— TEA-CEGOS i in. przeciwko Komisji**

(Sprawy połączone T-376/05 i T-383/05) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne — Wspólnotowa procedura przetargowa — Rekrutacja na krótki okres ekspertów odpowiedzialnych za pomoc techniczną na rzecz krajów trzecich korzystających z pomocy zewnętrznej — Odrzucenie oferty)

(2006/C 86/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: TEA-CEGOS, SA (Madryt, Hiszpania) i Services techniques globaux (STG) (Bruksela, Belgia) w sprawie T-376/05 [przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, adwokaci] oraz GHK Consulting Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) w sprawie T-383/05 [przedstawiciele: M. Dittmer i J.-E. Svensson, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: M. Wilderspin i G. Boudot, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności z jednej strony decyzji Komisji z dnia 12 października 2005 r. odrzucającej oferty przedstawione przez skarżące w ramach postępowania przetargowego o oznaczeniu „EuropeAid/119860/C/SV/multi-Lot 7” a z drugiej strony wszystkie inne decyzje podjęte przez Komisję w ramach tego samego przetargu w następstwie decyzji z dnia 12 października 2005 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżące poniosą koszty postępowania w tym koszty postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z dnia 10.12.2005

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 października 2005 r. — Fintecna przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-249/02) ⁽¹⁾

(Europejski Fundusz Socjalny — Zmniejszenie pomocy finansowej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt podlegający zaskarżeniu — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)

(2006/C 86/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fintecna — Finanziaria per i settori industriale e dei servizi SpA (Rzym, Włochy) [Przedstawiciele: G. Roberti, A. Franchi i R. de Lisa, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: pierwotnie L. Flynn i A. Aresu, następnie E. de March i L. Flynn, pełnomocnicy i A. Dal Ferro, avocat]

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 31 marca 2000 r. dotyczącego różnorodnej pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Socjalnego (EFS) przyznanej na rzecz rozlicznych programów operacyjnych funkcjonujących w ramach wspólnotowego planu realizacji celów nr 1, 3 i 4 we Włoszech (środkowa północ i Mezzogiorno)

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżący poniesie własne koszty postępowania i koszty poniesione przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 28.9.2002

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 31 stycznia 2006 r. — Schneider Electric przeciwko Komisji

(Sprawa T-48/03) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Koncentracje — Ponowne podjęcie postępowania kontrolnego po stwierdzeniu przez Sąd nieważności decyzji zakazującej koncentracji — Wszczęcie szczegółowego badania — Rezygnacja z koncentracji — Zamknięcie postępowania kontrolnego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akty niekorzystne — Interes prawny — Niedopuszczalność)

(2006/C 86/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Schneider Electric SA (Rueil-Malmaison, Francja) [Przedstawiciele: początkowo A. Winckler, M. Pittie i É. de La Serre, następnie M. Pittie i A. Winckler, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: początkowo P. Oliver i F. Lelièvre, następnie P. Oliver i O. Beynet, działający w charakterze pełnomocników]

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji z dnia 4 grudnia 2002 r. o wszczęciu szczegółowego badania koncentracji przedsiębiorstw Schneider i Legrand (sprawa COMP/M.2283 — Schneider/Legrand II), a po drugie, decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2002 r. o zamknięciu postępowania kontrolnego w sprawie tej koncentracji

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

(¹) Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 stycznia 2006 r. w sprawie Van Mannekus przeciwko Radzie

(Sprawa T-278/03) (¹)

(Dumping — Przywóz tlenku magnezu pochodzącego z Chin — Zmiana uprzednio nałożonych środków antydumpingowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zarzut niedopuszczalności)

(2006/C 86/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Van Mannekus & Co. BV (Schiedam, Niderlandy) [Przedstawiciel: adwokat H. Bleier]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [Przedstawiciele: S. Marquardt, pełnomocnik, wspierany przez adwokata G. Berri-scha]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: T. Scharf i K. Talaber Ricz, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 985/2003 z dnia 5 czerwca 2003 r. zmieniającego środki

antydumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 1334/1999 na przywóz tlenku magnezu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 143, str.1)

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.
- 3) Komisja pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 264 z 1.11.2003

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 stycznia 2006 r. — Van Mannekus przeciwko Radzie

(Sprawa T-280/03) (¹)

(Dumping — Przywóz magnezji całkowicie wypalanej (spiekanej) pochodzącej z Chin — Zmiana uprzednio nałożonych środków antydumpingowych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zarzut niedopuszczalności)

(2006/C 86/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Van Mannekus & Co. BV (Schiedam, Niderlandy) [Przedstawiciel: adwokat H. Bleier]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej [Przedstawiciele: S. Marquardt, pełnomocnik, wspierany przez adwokata G. Berri-scha]

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: T. Scharf i K. Talaber Ricz, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 986/2003 z dnia 5 czerwca 2003 r. zmieniającego środki antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 360/2000 na przywóz magnezji całkowicie wypalanej (spiekanej) pochodzącej z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz. U. L 143, str. 5)

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.
- 3) Komisja pokrywa własne koszty.

(¹) Dz. U. C 251 z 18.10.2003.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie Komninou i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-42/04) (¹)

(Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna — Umorzenie sprawy dotyczącej doniesienia o działaniach państwa Członkowskiego mogących doprowadzić do wszczęcia postępowania o stwierdzenie uchybienia — Postępowanie Komisji w sprawie doniesienia — Zasada dobrej administracji)

(2006/C 86/57)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ermioni Komninou, Grigorios Ntokos, Donatos Pappas, Vassileios Pappas, Aristeidis Pappas, Eleftheria Pappa, Lamprini Pappa, Eirini Pappa, Alexandra Ntokou, Léonidas Grepis, Nikolaos Grepis, Fotios Dimitriou, Zoïs Dimitriou, Petros Bolossis, Despoina Bolossi, Konstantinos Bolossis i Thomas Bolossis (Parga, Grecja) [przedstawiciel: adwokat P. Stroumpos]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciel: pełnomocnik M. Konstantinidis]

Przedmiot sprawy

Wniosek o zadośćuczynienie z tytułu krzywdy moralnej, jaką skarżący rzekomo ponieśli z racji postępowania Komisji w sprawie ich doniesienia dotyczącego podejrzenia uchybienia przez Republikę Grecką zobowiązaniom wynikającym ze wspólnotowego prawa środowiska

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżący zostają obciążeni własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

(¹) Dz.U. C 85 z 3.4.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 stycznia 2006 r. — ArchiMEDES przeciwko Komisji

(Sprawa T-396/05 R)

(Postępowanie w sprawie zarządzenia środków tymczasowych — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Klauzula arbitrażowa — Dopuszczalność — Okoliczności niecierpiące zwłoki — Brak)

(2006/C 86/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud (ArchiMEDES) SARL (Ganges, Francja) [przedstawiciele: P.-P. Van Gehuchten, J. Sambon i P. Reyniers, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: K. Kańska i E. Manhaeve, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania, po pierwsze decyzji Komisji w postaci odmownego pisma z dnia 5 października 2005 r. w przedmiocie propozycji skarżącej dotyczącej potrącenia wierzytelności, po drugie decyzji Komisji w postaci pisma z dnia 30 sierpnia 2005 r. i po trzecie, noty debetowej z dnia 23 sierpnia 2005 r. nr 3240705638

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego podlega oddaleniu.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 stycznia 2006 r. — ArchiMEDES przeciwko Komisji

(Sprawa T-397/05 R)

(Postępowanie w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego — Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego — Klauzula arbitrażowa — Pilny charakter — Brak)

(2006/C 86/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud (ArchiMEDES) SARL (Ganges, Francja) [przedstawiciele: P.-P. van Gehuchten, J. Sambon, P. Reyniers, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: K. Kańska i E. Manhaeve, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania, po pierwsze, decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 5 października 2005 r. w sprawie dokonania w stosunku do skarżącej potrącenia wierzytelności, po drugie, decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 30 sierpnia 2005 r. oraz, po trzecie, noty obciążającej z dnia 23 sierpnia 2005 r. nro 3240705638

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lutego 2006 r. — Endesa przeciwko Komisji

(Sprawa T-417/05 R)

(Postanowienie w sprawie zastosowania środków tymczasowych — Kontrola koncentracji — Pilny charakter sprawy)

(2006/C 86/60)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Endesa, SA (Madryt, Hiszpania) [Przedstawiciele: J. Flynn, QC, S. Baxter, solicitor, adwokaci: M. Odriozola, M. Muñoz de Juan, M. Merola i J. García de Enterría Lorenzo-Velázquez]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: pełnomocnicy F. Castillo de la Torre, É. Gippini Fournier, A. Whelan i M. Schneider]

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii [Przedstawiciel: N. Díaz Abad, abogado del Estado] i Gas Natural SDG, SA (Barcelona, Hiszpania) [Przedstawiciele: adwokaci F.E. González Díaz i J. Jiménez de la Iglesia]

Przedmiot sprawy

Wniosek o zarządzenie, po pierwsze, zawieszenia wykonania pisma Komisji z dnia 15 listopada 2005 r., w którym ta ostatnia uznała, że koncentracja pomiędzy Gas Natural SDG, SA i Endesa, SA nie jest koncentracją o wymiarze wspólnotowym w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji

przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, str. 1) oraz, po drugie, innych środków tymczasowych

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 lutego 2006 r. — Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji

(Sprawa T-437/05 R)

(Postanowienie w sprawie zastosowania środków tymczasowych — Pilny charakter — Brak)

(2006/C 86/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Brink's Security Luxembourg S.A. (Luksemburg, Luksemburg) (Przedstawiciele: C. Point i G. Dauphin, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Manhaeve, M. Šimerdová i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy, wspierani przez J. Stuycka, avocat)

Interwenient po stronie pozwanej: Group 4 Falck SA (Luksemburg) (Przedstawiciele: M. Molitor, P. Lopes Da Silva, N. Cambonie i N. Bogelmann, avocats)

Przedmiot sprawy

Wniosek dotyczący środka tymczasowego służącego zasadniczo, po pierwsze, aby nakazano Komisji wstrzymanie się z podpisaniem umowy w ramach przetargu nr 16/2005/OIL (ochrona budynków), po drugie, w przypadku podpisania już umowy przez Komisję, zawieszeniu jej wykonania do momentu orzeczenia przez Sąd co przedmiotu skargi oraz, po trzecie, aby zarządzono inne środki.

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2006 r. — FAB Fernsehen aus Berlin przeciwko Komisji

(Sprawa T-8/06)

(2006/C 86/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: FAB Fernsehen aus Berlin GmbH (Berlin, Niemcy) [Przedstawiciel: adwokat A. Böken]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2005 r. (pomoc państwa udzielona przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz wprowadzenia w regionie Berlin-Brandenburg naziemnej telewizji cyfrowej [DVB-T]) C (2005) 3903 wersja ostateczna.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa decyzję Komisji z dnia 9 listopada 2005 r. C (2005) 3903 wersja ostateczna w przedmiocie pomocy państwa udzielonej przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz wprowadzenia w regionie Berlin-Brandenburg naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T). W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że pomoc udzielona przez Republikę Federalną Niemiec prywatnym nadawcom biorącym udział w naziemnej telewizji cyfrowej [DVB-T] jest niezgodna ze wspólnym rynkiem i nakazała Republice Federalnej Niemiec zażądanie zwrotu od beneficjentów, w tym także od skarżącej, bezprawnie przyznanej pomocy.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że przyznane finansowanie nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Ponadto, jej zdaniem, pomoc państwa nie ma tu miejsca, ponieważ spełnione zostały przesłanki ustanowione w art. 86 ust. 2 WE. Skarżąca twierdzi ponadto, że w jej przypadku środek ten nie wywrze wpływu na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi i dlatego zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem.

Skarżąca uzasadnia ponadto swą skargę tym, że jeśli uzna się finansowanie za pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE, byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 3 WE. W tym kontekście skarżąca zarzuca naruszenie

granic swobodnego uznania przysługującego pozwanej w ramach przeprowadzania analizy kwestii, czy finansowanie może zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) i d) WE.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2006 r. — K-Swiss przeciwko OHIM

(Sprawa T-14/06)

(2006/C 86/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: K-Swiss (Westlake Village, USA) (Przedstawiciel: adwokat H. E. Hübner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 września 2005 r. (sprawa R 1109/2004-1);

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający but z pięcioma równoległymi paskami umieszczonymi z boku dla towarów należących do klasy 25 (obuwie męskie, damskie i dziecięce) — zgłoszenie nr 2 788 511

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, albowiem połączenie charakterystycznych elementów występujące w zgłoszonym znaku towarowym nadaje się do pełnienia funkcji polegającej na wyróżnianiu towarów skarżącej spośród towarów innych producentów. Naruszenie zasady niedyskryminacji przejawiające się w tym, że OHIM uwzględnił między innymi wnioski o rejestrację graficznego znaku towarowego przedstawiającego but z dwoma równoległymi paskami umieszczonymi z przodu.

**Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. — Deutsche
Telekom przeciwko OHIM**

(Sprawa T-18/06)

(2006/C 86/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Telekom AG (Bonn, Niemcy) [Przedstawiciel: J.-C. Gaedertz, Rechtsanwalt]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 17 listopada 2005 r.,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Alles, was uns verbindet” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 36, 38 i 42 — zgłoszenie nr 3 648 441

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ zgłoszony znak towarowy posiada charakter odróżniający w odniesieniu do towarów i usług objętych zgłoszeniem i nie wykazuje charakteru opisowego, gdyż połączenie słów nie jest zwyczajne i jest niecodzienne dla towarów i usług objętych zgłoszeniem.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 3903 z dnia 9 listopada 2005 r. dotyczącej pomocy państwa, której Republika Federalna Niemiec udzieliła na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T) w regionie Berlin-Brandenburg,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2005) 3903 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2005 r. dotyczącą pomocy państwa, której Republika Federalna Niemiec udzieliła na wdrożenie naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T) w regionie Berlin-Brandenburg. Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, że pomoc przyznana przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz prywatnych nadawców uczestniczących w DVB-T jest niezgodna ze wspólnym rynkiem i nałożyła na Republikę Federalną Niemiec obowiązek odzyskania bezprawnie udzielonej pomocy od jej beneficjentów.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi w szczególności, że przyznane subwencje są zgodne ze wspólnym rynkiem i zarzuca Komisji przekroczenie uprawnień dyskrecjonalnych oraz popełnienie błędów w ocenie przy zastosowaniu art. 87 ust. 3 WE. Uważa ona, że pozwana — zamiast dokonać oceny na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) WE — wypróbowała nowy schemat oceny nieprawidłowości występujących na rynku, który nie nadaje się do stwierdzenia zgodności lub ewentualnej niezgodności subwencji ze wspólnym rynkiem. Ponadto skarżąca zarzuca Komisji, że w niewystarczający sposób zbadała ona zgodność przyznanej subwencji na podstawie art. 87 ust. 3 lit. b) WE.

Skarżąca popiera swoją skargę argumentem, że Komisja naruszyła ogólne zasady prawa. Zarzuca ona Komisji naruszenie zasady dobrej administracji oraz zasady, która zapewnia prawo do bycia wysłuchanym.

**Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2006 r. — Republika
Federalna Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-21/06)

(2006/C 86/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec [Przedstawiciele: M. Lumma, C. Schulze-Bahr, wspierani przez adwokata G. Quardt]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

**Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 — Medienanstalt
Berlin-Brandenburg przeciwko Komisji**

(Sprawa T-24/06)

(2006/C 86/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Medienanstalt Berlin-Brandenburg (Berlin, Niemcy) (Przedstawiciele: M. Schütte, B. Immenkamp)

Strona pozwana: Komisja

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 3903 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2005 r. dotyczącej pomocy państwa na rzecz stworzenia naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T) w landzie Berlin-Brandenburgia;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca występuje o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 3903 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2005 r. dotyczącej pomocy państwa, którą Republika Federalna Niemiec przyznała na rzecz stworzenia naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T) w landzie Berlin-Brandenburgia. Komisja stwierdziła w zaskarżonej decyzji, że pomoc przyznana przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz prywatnych nadawców radiowych będących udziałowcami naziemnej telewizji cyfrowej jest niezgodna ze wspólnym rynkiem i nakazała Republice Federalnej Niemiec zażądanie od beneficjentów zwrotu pomocy przyznanej niezgodnie z prawem. W zaskarżonej decyzji skarżąca została wyraźnie wskazana jako podmiot udzielający pomocy.

Skarżąca podnosi trzy zarzuty na poparcie swojej skargi.

Po pierwsze, podnosi ona, że zaskarżona decyzja stanowi naruszenie prawa, gdyż jest niezgodna z przepisami dotyczącymi postępowania. W szczególności Komisja uchybiła swojemu obowiązkowi uzasadnienia przez to, że nie wyjaśniła w sposób zrozumiały dlaczego w niniejszym przypadku należy zakładać istnienie pomocy państwa.

W drugim zarzucie skarżąca podnosi naruszenie art. 87 WE. Z jednej strony jest przekonana, że nie zachodzi przypadek pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Z drugiej natomiast twierdzi, że jeśli jest to faktycznie pomoc, to byłaby ona zgodna ze wspólnym rynkiem zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. c) i d).

Wreszcie, skarżąca uzasadnia swoją skargę tym, że zaskarżona decyzja stanowi naruszenie art. 86 ust. 2 WE, ponieważ jeżeli zachodzi przypadek pomocy, to jest ona zgodna ze wspólnym rynkiem.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. — Rheinfels-Quellen H. Hövelmann przeciwko OHIM

(Sprawa T-28/06)

(2006/C 86/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: RheinfelsQuellen H. Hövelmann GmbH & Co. KG (Duisburg, Niemcy) [Przedstawiciele: W. Kellenter i A. Lambrecht, Rechtsanwälte]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie R 1179/2004-2,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „VOM URSPRUNG HER VOLLKOMMEN” dla towarów z klas 32 i 33 — zgłoszenie nr 2 806 875

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ znak towarowy nie składa się wyłącznie z wskazówek opisowych i nie jest również pozbawiony wymaganego charakteru odróżniającego.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM

(Sprawa T-29/06)

(2006/C 86/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Procter & Gamble Company (Cincinnati, USA) (Przedstawiciel: adwokat G. Kuipers)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 listopada 2005 r. (sprawa R 1071/2004-1), o której P&G powiadomiono pismem z dnia 5 grudnia 2005 r. i w której uznano, że zgłoszony znak towarowy nie spełnia wymogów określonych w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy w postaci białej kwadratowej tabletki z rysunkiem niebieskiego pięciopłatkowego kwiatu dla towarów zaliczanych do klasy 3 (środki piorące i wybielające i inne substancje stosowane w praniu; środki do czyszczenia, polerowania, szorowania i ścierania; środki do mycia, czyszczenia i pielęgnacji naczyń; mydła) — zgłoszenie nr 1 697 432

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM

(Sprawa T-30/06)

(2006/C 86/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Procter & Gamble Company (Cincinnati, USA) [*Przedstawiciel:* adwokat G. Kuipers]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 21 listopada 2005 r. (sprawa R 1072/2004-1), o której P&G powiadomiono pismem z dnia 5 grudnia 2005 r. i w której uznano, że zgłoszony znak towarowy nie spełnia wymogów określonych w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy w postaci białej kwadratowej tabletki z rysunkiem niebieskiego czteropłatkowego kwiatu dla towarów zaliczanych do klasy 3 (środki piorące i wybielające i inne substancje stosowane w praniu; środki do czyszczenia, polerowania, szorowania i ścierania; środki do mycia, czyszczenia i pielęgnacji naczyń; mydła) — zgłoszenie nr 1 683 408

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2006 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM

(Sprawa T-31/06)

(2006/C 86/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Procter & Gamble Company (Cincinnati, USA) [*Przedstawiciel:* G. Kuipers, lawyer]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 listopada 2005 r. (sprawa R 1183/2004-1), doręczonej P&G pismem z dnia 23 listopada 2005 r., w zakresie, w jakim stwierdzono, że znak towarowy nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy w kształcie kwadratowej białej tabletki przedstawiającej liliowy pięciolistny wzór kwiatowy dla towarów z klasy 3 (środki wybielające i inne substancje stosowane w praniu; środki do czyszczenia, polerowania, szorowania i ścierania; środki do mycia, czyszczenia i utrzymywania naczyń; mydła) — zgłoszenie nr 1 683 457

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2006 r. — Honig-Verband przeciwko Komisji

(Sprawa T-35/06)

(2006/C 86/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Honig-Verband e. V. (Hamburg, Niemcy)
[Przedstawiciele: adwokaci M. Hagenmeyer i T. Teufer]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1854/2005 z dnia 14 listopada 2005 r. uzupełniającego Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2400/96 w sprawie wpisu nazwy do „Rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych” [Miel de Provence (CHOG)]

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zwraca się przeciwko rozporządzeniu (WE) nr 1854/2005⁽¹⁾, na podstawie którego nazwa pochodzenia „Miel de Provence” została wpisana do Załącznika (WE) nr 2400/96⁽²⁾ jako chronione oznaczenie geograficzne (CHOG). Przed wydaniem rozporządzenia nr 1854/2005 wniósł on do właściwego organu niemieckiego sprzeciw wobec rejestracji nazwy „Miel de Provence”.

W uzasadnieniu skargi strona skarżący podnosi trzy zarzuty.

Po pierwsze uważa on, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ jest ono sprzeczne ze szczególnymi i wyczerpującymi przepisami dotyczącymi nazw pochodzenia miodu zawartymi w dyrektywie 2001/110/WE⁽³⁾. Ponadto rozporządzenie stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobodnego przepływu towarów w rozumieniu art. 28 WE.

Po drugie skarżący podnosi, że zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z wymogami zawartymi w rozporządzeniu (EWG) nr 2081/92⁽⁴⁾. Twierdzi on w tym względzie, że naruszone zostały art. 2, 4 i art. 7 ust. 4 tiret drugie tego rozporządzenia.

Wreszcie skarżący podnosi zarzut, iż procedura przyjęcia rozporządzenia nr 1854/2005 była prawnie wadliwa. Pozwany

nie rozpatrzył w odpowiedni sposób argumentu wpływu ekonomicznego na istniejącą nazwę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1854/2005 z dnia 14 listopada 2005 r. uzupełniającego Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2400/96 w sprawie wpisu nazwy do „Rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych” [Miel de Provence (CHOG)].

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2400/96 z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie wpisu niektórych nazw do „Rejestru chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych” przewidzianego w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2081/92 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnosząca się do miodu.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2006 r. — Transcatab przeciwko Komisji

(Sprawa T-39/06)

(2006/C 86/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Transcatab S.p.A w likwidacji (Caserta, Włochy)
[Przedstawiciele: avvocati Cristoforo Osti, Alessandra Prastaro]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności części art. 1 akapit pierwszy decyzji Komisji C(2005) 4012 wersja ostateczna z dnia 20 października 2005 r. w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że należy uznać Standard Commercial Corporation (SCC) (a zatem Alliance One) za odpowiedzialną solidarnie za popełnione przez Transcatab naruszenia art. 81 WE;

— obniżenie w konsekwencji kwoty grzywny nałożonej na Transcatab;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez Transcatab.

Zarzuty i główne argumenty

Będąca przedmiotem niniejszej sprawy decyzja jest także przedmiotem sprawy T-11/06 Tabacchi przeciwko Komisji. W zakresie dotyczącym skarżącej decyzja ta uznała spółkę Alliance One International za solidarnie odpowiedzialną, ze względu na fakt, że była ona ostatnim przedsiębiorstwem sprawującym kontrolę nad Transcatob.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi, że Komisja:

- naruszyła prawo, uznając Alliance One International za odpowiedzialną za zachowanie Transcatob. W szczególności, zdaniem skarżącej, pozwana nie przestrzegała zasad dotyczących ciężaru dowodu, nie dowiodła wpływu, jaki miała wywierać Alliance One International, a zatem — przekroczyła próg 10 % obrotów;
- błędnie uznała rozpatrywane naruszenie za bardzo poważne, a nie co najwyżej poważne, ze względu na niemal zerowy wpływ porozumienia na rynek właściwy, na rynek stanowiący następne ogniwo w procesie produkcji oraz na konsumentów, a także ze względu na ograniczone wymiary właściwego rynku geograficznego;
- naruszyła zasady proporcjonalności oraz równego traktowania, określając kwotę podstawową grzywny na 10 milionów EUR;
- powinna była wprowadzić rozróżnienie pomiędzy zachowaniami w latach 1995–1998 a zachowaniami w okresie późniejszym i uznać, że Transcatob ponosi odpowiedzialność jedynie za zachowania w tym pierwszym okresie. Uznając bowiem, że skarżąca ponosi także odpowiedzialność za zachowania w latach 1999–2002, Komisja naruszyła zasadę równego traktowania ze względu na to, iż uwzględniła wobec stowarzyszeń okoliczności łagodzące wynikające z nieprecyzyjności ram prawnych, a nie zastosowała ich wobec przetwórców;
- naruszyła zasadę *non bis in idem* karając Transcatob i innych przetwórców po raz pierwszy jako członków Associazione professionale Trasformatori Tabacchi Italiani, a po raz drugi — jako przetwórców;
- błędnie uznała, że nie znajduje zastosowania żadna z podniesionych przez skarżącą okoliczności łagodzących, takich jak współpraca z jej strony, niestosowanie porozumień, ich przerywanie lub też istnienie poważnych wątpliwości co do tego, czy sporne zachowania mają charakter naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Gollnisch przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-42/06)

(2006/C 86/73)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Limonest, Francja) [przedstawiciel: W. de Saint Just, avocat]

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie przyjęcia sprawozdania nr A6-376/2005,
- zasądzenie na rzecz B. Gollnisch kwoty 8 000 euro tytułem zadośćuczynienia za krzywdę moralną,
- zasądzenie ponadto na rzecz skarżącego kwoty 4 000 euro z tytułu poniesionych kosztów adwokata i przygotowania skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, poseł do Parlamentu Europejskiego, wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności przyjętej przez Parlament na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 grudnia 2005 r. uchwały w sprawie przyjęcia sprawozdania komisji ds. prawnych nr A6-376/2005 dotyczącego wypowiedzi skarżącego podczas konferencji prasowej i w konsekwencji pozbawienia go immunitetu oraz przywilejów. Żąda ponadto zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej jak twierdzi doznał wskutek przyjęcia zaskarżonego aktu.

Na poparcie skargi skarżący podnosi szereg zarzutów, opartych w szczególności na niezgodności z prawem co do formy zaskarżonego aktu Parlamentu, jego rzekomej niezgodności z ogólnymi zasadami prawa, jak zasada bezpieczeństwa prawnego i zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także rzekomych uchybień proceduralnych przy jego przyjmowaniu. Twierdzi również, że zaskarżony akt jest sprzeczny z utrwaloną praktyką komisji ds. prawnych Parlamentu w zakresie swobody wypowiedzi i *fumus persecutionis* oraz że narusza on niezależność postępowania, poprzez zaprzeczenie, iż w trakcie wspomnianej konferencji prasowej wypowiadał się w ramach swojej krajowej i europejskiej działalności politycznej.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. — Cofira SAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-43/06)

(2006/C 86/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Cofira SAC (Rousset Cedex, Francja) [Przedstawiciele: avvocati Girolamo Addressi, Leonilda Mari i Daniela Magurno]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- unieważnienie kary nałożonej na Cofira SAC;
- nałożenie kary solidarnie na wszystkie spółki powstałe w rezultacie podziału Cofira Sepso;
- obniżenie kwoty kary;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W art. 1 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, między innymi skarżący, w okresie pomiędzy dniem 24 marca 1982 r. a dniem 26 czerwca 2002 r. naruszyły wspólnotowe reguły konkurencji, uczestnicząc w porozumieniach i uzgodnionych praktykach w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Niemczech, Hiszpanii, Luksemburgu i Niderlandach. Zdaniem pozwanej naruszenia te polegały na ustalaniu cen, ustalaniu wspólnych modeli określania cen, podziale rynków oraz kontyngentów sprzedaży,

przydzielaniu klientów, negocjacji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji.

Na poparcie swych żądań skarżący podnosi w pierwszej kolejności, że nie może ona być adresatem tej decyzji.

W tym względzie przypomina ona, że w dniu 27 listopada 2003 r. spółka COFIRA SEPSO — która wraz z innymi przedsiębiorstwami stanowiła przedmiot dochodzenia — została podzielona na trzy spółki, wśród których znajdowała się skarżący. COFIRA SAC została zatem utworzona dopiero po zaistnieniu okoliczności będących przedmiotem nałożonej przez Komisję kary.

Zaskarżona decyzja nie wskazuje także przyczyn, dla których kara została nałożona jedynie na skarżącą, podczas gdy odpowiedzialność za zarzucane naruszenie powinny ponieść wszystkie inne spółki powstałe w rezultacie podziału COFIRA SEPSO.

Decyzja nie wskazuje także parametrów, którymi posłużyła się przy określaniu kwoty kary, biorąc pod uwagę, że kara była proporcjonalna do wielkości obrotów skarżącej w chwili, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne leżące u podstaw postępowania, podczas gdy skarżący nie osiągała wtedy żadnych obrotów, ponieważ nie istniała.

Z drugiej strony, Komisja nie wskazuje okoliczności faktycznych, które leżały u podstaw naruszenia. Cała bowiem decyzja została oparta na założeniu, że spotkania przedstawicieli spółek spełniały w rzeczywistości przesłanki zachowania sprzecznego z art. 81 Traktatu oraz na założeniu, że te praktyki wywierały znaczący wpływ na konkurencję. Nawet jednak przyjmując wskazane przez Komisję okoliczności, skarżący twierdzi, że upłynął dotyczący ich pięcioletni termin przedawnienia.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Hellenic Ventures

(Sprawa T-44/06)

(2006/C 86/75)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Maria Patakia, Spyridon Chatzigiannis)

Strona pozwana: Hellenic Ventures S.A., Konstantinos Katsigiannis, Panagiotis Chronopoulos, Minas Patsouris, Nikolaos Poulakos oraz Robert Ceurvost

uwag urzędnika Komisji, który przeprowadził kontrolę na miejscu i który wyraził poważne wątpliwości dotyczące kwestii, czy inwestycje finansowane przez pozwaną spółkę odpowiadały kryteriom określonym w specyfikacji zamówienia.

Żądania strony skarżącej

— nakazanie, po pierwsze, pozwanej spółce oraz, po drugie, solidarnie z nią, pięciu pozostałym pozwany, zwrotu na rzecz Komisji całości kwoty zaliczki otrzymanej przez pozwaną spółkę od Wspólnoty, w wysokości albo 70 000 ECU, obecnie EUR, powiększonej o odsetki, które zgodnie z postanowieniami umowy do dnia 12 lutego 2006 r. łącznie wynoszą 103 423,54 ECU, obecnie EUR, albo w łącznej kwocie 171 939,18 ECU, obecnie EUR, powiększonej ponadto o odsetki wyliczone na podstawie umownej stawki w wysokości 1,5 % miesięcznie, albo w kwocie 34,52 ECU, obecnie EUR, za każdy dzień opóźnienia, za okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia dokonania całkowitej zapłaty zadłużenia przez pozwanych;

— solidarne obciążenie pozwanych wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję, włączywszy w to wynagrodzenie biorących udział w sprawie adwokatów.

Mimo wielokrotnych wezwań do wykonania zobowiązania, pozwana spółka nie zwróciła żądanej kwoty.

Niniejszą skargą Komisja dochodzi zapłaty powołanej wyżej należnej kwoty wraz z odsetkami.

(¹) Dz.U. C 306, z 1.12.1988, str. 12.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Reliance Industries przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-45/06)

(2006/C 86/76)

Język postępowania: angielski

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnota Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską, zawarła z pozwaną spółką, której pozostali pozwani są akcjonariuszami i członkami zarządu lub dyrektorami, kontrakt zatytułowany „Seed Fund 601”, w ramach „Działania pilotażowego na rzecz tworzenia i rozwoju funduszy kapitału zalążkowego (seed capital)” (¹).

W ramach tego kontraktu Komisja zobowiązała się do przyznania pozwanej spółce pomocy finansowej, w formie zaliczki zwrotnej, do maksymalnej wysokości 350 000 ECU. Zaliczka ta miała pokryć maksymalnie 50 % kosztów operacyjnych, które pozwana spółka miałaby ponieść w ramach jej działalności jako funduszu kapitałowo — inwestycyjnego przeznaczonego na rozpoczęcie działalności w Grecji. Z tego tytułu Komisja wypłaciła pozwanej spółce pierwszą roczną zaliczkę w kwocie 70 000 ECU.

Pismem z dnia 16 czerwca 1994 r. Komisja poinformowała pozwaną o wypowiedzeniu umowy i wezwała ją do zwrotu kwoty 70 000 ECU powiększonej o odsetki. Pismem z dnia 19 września 1994 r. Komisja zawiadomiła, że powyższa decyzja spowodowana była odmową pozwanej spółki poddania się szczegółowej kontroli rewidentów służb kontroli finansowej Komisji, z naruszeniem art. 8.1.kontraktu. Komisja uznała, że kontrola taka była niezbędna w świetle

Strony

Strona skarżąca: Reliance Industries Ltd (Bombay, Indie) [przedstawiciele: I. MacVay, S. Ahmed, solicitors]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 1 grudnia 2005 r. zawiadamiającej o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków wyrównawczych mających zastosowanie do przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego m. in. z Indii oraz o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Republiki Korei, Malezji, Tajwanu i Tajlandii oraz częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzących z Republiki Korei i Tajwanu (¹),

- jeśli Sąd uzna to za konieczne lub właściwe stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 2603/2000, rozporządzenia Rady (WE) nr 2604/2000 i decyzji Komisji nr 2000/745/WE w zakresie w jakim mogą mieć zastosowanie do skarżącej w okresie po 1 grudnia 2005 r.,
- jeżeli, i wyłącznie w przypadku i w zakresie w jakim Sąd może uznać — odmiennie niż twierdzi skarżąca — że w świetle prawidłowej interpretacji różnią się one od postanowień art. 11.3 porozumienia antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu („WTO”) lub art. 21.3 porozumienia antysubsydyjnego WTO, stwierdzenie nieważności art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 („podstawowego rozporządzenia antydumpingowego”) i art. 18 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2026/97 („podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego”);
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

środki te wygasły (1 grudnia) i że przegląd wygaśnięcia nie został zatem wszczęty przed datą wygaśnięcia, jak wymagają tego postanowienia WTO. W tym zakresie skarżąca twierdzi, że wykładni rozporządzeń podstawowych należy dokonywać zgodnie z porozumieniami WTO a w każdym razie że w świetle ogólnych zasad prawa wspólnotowego jakiegokolwiek niejasności w rozporządzeniach podstawowych muszą zostać rozstrzygnięta na jej korzyść. Skarżąca twierdzi dalej, że jeśli wykładni rozporządzeń podstawowych nie można dokonywać w sposób przez nią sugerowany to przepisy te byłyby sprzeczne z postanowieniami WTO i w konsekwencji w takim zakresie nieważne.

(¹) OJ C 304 z dnia 1.12.2005 r. str. 4 i str. 9

(²) OJ L 301 z dnia 30.11.2000 r., str. 1

(³) OJ L 301 z dnia 30.11.2000 r., str. 21

(⁴) OJ L 301 z dnia 30.11.2000 r., str. 88

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Galileo Lebensmittel przeciwko Komisji

(Sprawa T-46/06)

(2006/C 86/77)

Język postępowania: niemiecki

Zarzuty i główne argumenty

Dwoma zaskarżonymi decyzjami Komisja wszczęła przegląd wygaśnięcia w zakresie rozporządzenia Rady (WE) nr 2603/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego [nałożonego] na przywóz określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Indii, Malezji i Tajlandii oraz kończącego postępowanie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu określonych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego z Indonezji, Republiki Korei oraz Tajwanu (²), rozporządzenia Rady (WE) nr 2604/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych tereftalatów polietylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajwanu i Tajlandii (³), oraz decyzji Komisji nr 2000/745/WE w sprawie przyjęcia zobowiązań przedstawionych w związku z postępowaniami antydumpingowymi i antysubsydyjnymi (⁴). W świetle art. 11 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego zawiadomienia te, o ile zostały przedstawione w terminie powodują, że środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia rewizji.

Na poparcie swego wniosku skarżąca twierdzi, że wobec braku ważnego wszczęcia przeglądu wygaśnięcia omawiane środki i zobowiązania wygasły w dniu 1 grudnia 2005 r. zgodnie z tym co przewidziano przy ich ustanowieniu. Skarżąca twierdzi, że zawiadomienia te zostały opublikowane w dniu, w którym

Strony

Strona skarżąca: Galileo Lebensmittel GmbH & Co. KG (Trierweiler, Niemcy) [Przedstawiciele: K. Bott, Rechtsanwalt]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej w sprawie zastrzeżenia domeny galileo.eu i nakazanie pozwanej pozostawienie domeny galileo.eu do swobodnej rejestracji przez Rejestr TLD (Domeny Najwyższego Poziomu .eu).

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wniosła do Rejestru o rejestrację domeny „galileo.eu” jako Domeny Najwyższego Poziomu .eu. Rejestr EURid nie przyjął tego wniosku z uzasadnieniem, że zgłoszona domena została zastrzeżona dla pozwanej.

Na poparcie skargi skarżąca powołuje się na naruszenie art. 9 rozporządzenia (WE) nr 874/2004⁽¹⁾. Ponadto twierdzi ona, że zostały naruszone jej prawa, przysługujące jej na mocy art. 2 ust. 2, art. 10 ust. 1 akapit pierwszy i art. 12 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 874/2004.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 874/2004 z dnia 28 kwietnia 2004 r. ustanawiające reguły porządku publicznego dotyczące wprowadzenia w życie i funkcji Domeny Najwyższego Poziomu .eu oraz zasady regulujące rejestrację

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2006 r. — Astex Therapeutics przeciwko OHIM

(Sprawa T-48/06)

(2006/C 86/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Astex Therapeutics Limited (Cambridge, Zjednoczone Królestwo) (*Przedstawiciele:* M. Edenborough, Barrister i R. Harrison, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Protec Health International Limited (Cirencester, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie R 651/2004 — 2 w całości lub — ewentualnie — w części;
- obciążenie wnoszącego sprzeciw kosztami poniesionymi przez zgłaszającą wspólnotowy znak towarowy/skarżącą w związku z niniejszą skargą (jeśli wnoszący sprzeciw przystąpi do sprawy w charakterze interwenienta) oraz kosztami postępowania odwoławczego przed Izłą Odwoławczą, a także kosztami postępowania w sprawie sprzeciwu przed Wydziałem Sprzeciwów (w każdym wypadku); stwierdzenie, że Urząd i wnoszący sprzeciw są odpowiedzialni

solidarnie za koszty poniesione przez zgłaszającą wspólnotowy znak towarowy/skarżącą w związku z niniejszą skargą do Sądu Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „Astex Technology” dla towarów należących do klasy 5 (produkty farmaceutyczne)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Protec Health International Limited

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowy słowny znak towarowy „Astex” dla towarów i usług należących do klas 5 (środki do niszczenia roztoczy żyjących w kurzu) oraz 24 (tkaniny itp.)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2006 r. przez Irlandię przeciwko Komisji

(Sprawa T-50/06)

(2006/C 86/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Irlandia (przedstawiciele: D. O'Hagan, pełnomocnik, P. McGarry, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie na mocy art. 230 Traktatu całkowitej lub częściowej nieważności decyzji Komisji C(2005) 4436 wersja ostateczna z dnia 7 grudnia 2005 r., w zakresie, w jakim dotyczy ona stosowanego w Irlandii zwolnienia od podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo przy produkcji tlenu glinu w regionie Shannon;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W 1970 r. zobowiązano się względem osób wspierających rozwój Aughinish do objęcia zwolnieniem z opłat celnych olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo przy produkcji tlenku glinu w planowanej wówczas fabryce produkcyjnym w Shannon w Irlandii. Fabryka w Aughinish zaczęła funkcjonować w 1983 r., a władze irlandzkie powiadomiły Komisję o zamiarze wprowadzenia w życie/realizacji zobowiązań dotyczących zwolnienia od podatku akcyzowego. Skarżąca stwierdza, że zgodę na zwolnienie od opodatkowania wyrażono na mocy późniejszych decyzji Rady⁽¹⁾. W roku 2000, Komisja podniosła kwestię pomocy państwa, co doprowadziło do wszczęcia formalnej procedury dochodzenia i ostatecznie, do wydania zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu swej skargi skarżąca wskazuje, że uznając, iż rzeczona pomoc jest pomocą nową, a nie istniejącą, Komisja narusza prawo.

Zdaniem skarżącej, nawet jeżeli pomoc była nowa a jednocześnie istniał obowiązek powiadomienia Komisji o jej realizacji w 1983 r., Komisja przyznaje, że została ona wówczas o niej powiadomiona. Fakt niewydania przez Komisję jakiegokolwiek decyzji w określonym przez nią terminie skutkowało tym, że dana pomoc stała się pomocą istniejącą. Dodatkowo, skarżąca twierdzi, że Komisja w każdym przypadku traktowała tę pomoc jako pomoc istniejącą, a jednoznaczne oświadczenie wydane przez nią w tym względzie w 1992 r. potwierdza, że taka sytuacja miała miejsce.

Ponadto, zgodnie z art. 15 w związku z art. 1 lit. b) pkt iv rozporządzenia nr 659/1999⁽²⁾ ponieważ pomoc istnieje już od ponad dziesięciu lat a odnoszący się do niej okres przedawnienia upłynął, uznaje się ją za pomoc istniejącą, natomiast podjęte przez Komisję procedury dotyczące jej nadzoru/procedury dochodzenia, uznaje się za wadliwe.

W odniesieniu do pierwszego zarzutu, skarżąca twierdzi także, że pomoc była przedmiotem prawnie wiążących zobowiązań, które władze irlandzkie zaciągnęły przed przystąpieniem Irlandii w 1973 r. Z tego właśnie względu, zdaniem skarżącej, pomoc należało uznać za istniejącą.

W następnym zarzucie, skarżąca powołuje się na to, że decyzja narusza zasadę pewności prawa, bowiem jest ona sprzeczna z decyzją Rady przyjętą jednomyślnie na podstawie wniosku Komisji. Decyzja ta jest także bezpośrednio sprzeczna z przepisem art. 8 ust. 5 dyrektywy 92/81/EWG⁽³⁾, dotyczącej zbliżenia stawek podatku akcyzowego od olejów mineralnych, który zobowiązywał Komisję do przedłożenia propozycji w przypadku wystąpienia zakłóceń konkurencji lub niezgodności z rynkiem wewnętrznym, celem uzyskania jednomyślnej zgody Rady.

Ponadto, Komisja naruszyła, przynajmniej w zakresie dotyczącym beneficjenta pomocy, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż Rada wyraźnie zezwoliła na odstępstwo do dnia 31 grudnia 2006 r.

W końcu, Komisja naruszyła podstawową zasadę prawa oraz nadużyła swoich uprawnień poprzez swoje postępowanie, w tym zwłokę w wydaniu spornej decyzji, mając w szczególności na uwadze, że powiadomiono ją o omawianej pomocy już w 1983 r. Ponadto, Komisja zlekceważyła procedury określone w dyrektywie 92/81/EWG i wydała publiczne oświadczenia w kwestii dopuszczalności wyżej wspomnianego programu pomocy. Zatem, postępując w ten sposób, Komisja nie może w tych okolicznościach nakazać windykacji pomocy.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 92/510/EWG z dnia 19 października 1992 r. zezwalająca Państwom Członkowskim na dalsze stosowanie w odniesieniu do niektórych olejów mineralnych wykorzystywanych do określonych celów obowiązujących obniżonych stawek podatku akcyzowego lub zwolnień od opodatkowania z tytułu podatku akcyzowego, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 8 ust. 4 dyrektywy 92/81/EWG (Dz.U. L 316, str. 16) i późniejsze decyzje.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 92/81/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych (Dz.U. L 316, str. 12).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. — UPM-Kymmene przeciwko Komisji

(Sprawa T-53/06)

(2006/C 86/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPM-Kymmene Oyj (Helsinki, Finlandia) [Przedstawiciele: B. Amory, E. Friedel, F. Bimont, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— częściowe stwierdzenie nieważności decyzji stwierdzającej, że spółka Rosenlew Saint Frères Emballage brała udział w spotkaniach Valveplast na szczeblu europejskim od dnia 18 lipca 1994 r. do dnia 31 stycznia 1999 r. oraz że popełniono jedno ciągłe naruszenie wynikające z krótkotrwałego brania udziału przez spółkę Rosenlew Saint Frères Emballage w spotkaniach Valveplast (od dnia 21 listopada 1997 r. do dnia 26 listopada 1998 r.) oraz z uczestniczenia przez tę spółkę we francuskich spotkaniach dotyczących worków z otworami;

- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą we wspomnianej decyzji;
- zobowiązanie Komisji do zwrócenia skarżącej nienależnie uiszczonych części grzywny wraz z odsetkami naliczonymi od dnia uiszczenia grzywny do dnia całkowitego i ostatecznego jej zwrotu przez Komisję oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe. Skarżąca nie kwestionuje prawdziwości ustaleń faktycznych, lecz twierdzi, iż decyzja zawiera kilka błędów w ocenie faktów dotyczących spółki zależnej skarżącej, czyli Rosenlew Saint Frères Emballage i odgrywanej przez nią roli w działaniach kartelu oraz żąda obniżenia kwoty nałożonej grzywny na podstawie tego, że jest ona nieuzasadniona i nieproporcjonalna.

Na poparcie swojej skargi skarżąca wskazuje na błędy faktyczne przy stosowaniu art. 81 ust. 1 WE. Skarżąca twierdzi, że decyzja jest nieważna z powodu braku dowodu na jedno ciągle naruszenie popełnione przez Rosenlew Saint Frères Emballage. Skarżąca podnosi, po drugie, że Komisja błędnie oceniła czas trwania naruszenia. Zdaniem skarżącej Komisja nie udowodniła, że spółka Rosenlew Saint Frères Emballage uczestniczyła w działaniach kartelu w sektorze worków w bloku i brała udział w spotkaniach Valveplast na szczelbu europejskim od dnia 20 grudnia 2004 r. Skarżąca twierdzi ponadto, że nie ma wystarczającego dowodu udziału Rosenlew Saint Frères Emballage w spotkaniach francuskiej grupy zajmującej się workami z otworami do dnia 31 stycznia 1999 r.

Skarżąca wskazuje następnie na naruszenie ogólnych zasad proporcjonalności, równego traktowania i słuszności, jak również na błędy w ocenie przy ustalaniu grzywny.

Skarżąca podnosi, po pierwsze, że Komisja przekroczyła granice swobodnego uznania przysługującego jej w ramach art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 poprzez ustalenie kwoty wyjściowej grzywny nieproporcjonalnie do wagi popełnionego naruszenia. W tym względzie skarżąca kwestionuje zastosowanie drugiego współczynnika odstraszaającego i twierdzi, że udział rynkowy posiadany w 1996 r. na rynku worków przemysłowych opanowanym przez cały kartel nie był właściwą podstawą do obliczenia podstawowej kwoty grzywny.

Skarżąca twierdzi, po drugie, że Komisja błędnie oceniła czas trwania udziału przez Rosenlew Saint Frères Emballage w działaniach kartelu.

Po trzecie, skarżąca uważa, że Komisja nie uwzględniła w odpowiedni sposób faktu, że skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności wyłącznie z tytułu jej statusu spółki-matki i w ten sposób naruszyła zasadę słuszności.

Skarżąca utrzymuje, po czwarte, że Komisja nie wzięła pod uwagę niektórych okoliczności łagodzących oraz niesłusznie uwzględniła okoliczność obciążającą w postaci powtarzającego się naruszenia.

Wreszcie, w odniesieniu do ustalenia ostatecznej kwoty grzywny skarżąca sprzeciwia się zaliczeniu przez Komisję tego kartelu do bardzo poważnych naruszeń reguł konkurencji, biorąc pod uwagę ograniczony wpływ kartelu na konkurencję oraz jego zasięg geograficzny.

Skarżąca wskazuje również na naruszenie prawa do obrony, ponieważ na etapie postępowania administracyjnego nie umożliwiono jej wglądu do niektórych istotnych dowodów, na których oparła się Komisja w celu ustalenia czasu trwania i zakresu naruszenia popełnionego przez Rosenlew Saint Frères Emballage.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Low & Bonar i Bonar Technical Fabrics przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/06)

(2006/C 86/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Low & Bonar plc (Dundee, Zjednoczone Królestwo) i Bonar Technical Fabrics NV (Zelee, Belgia) [Przedstawiciele: L. Garzaniti, adwokat, M. O'Regan, Solicitor]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej decyzji Komisji C(2005)4634 z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących lub

- ewentualnie, stwierdzenie nieważności w części art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on skarżących oraz stwierdzenie nieważności w części lub ewentualnie odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 oraz
- tytułem dalszego żądania ewentualnego znaczne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania wraz z odsetkami za zwłokę należnymi skarżącym lub jednej z nich związanymi z zapłatą grzywny w całości lub w części oraz
- podjęcie wszelkich innych środków uznanych przez Sąd za stosowne.

W dalszej kolejności skarżące twierdzą pomocniczo, że grzywna nałożona przez Komisję była nadmierna, nieproporcjonalna i naruszająca zasadę równego traktowania i zasadę niedyskryminacji, jak również, że Komisja dopuściła się innych naruszeń prawa i błędów w ocenie, ustalając wysokość grzywny, a ponadto nie przedstawiła powodów uzasadniających sposób naliczenia grzywny. W tym względzie skarżące podnoszą, że Komisja nie uwzględniła faktu, iż BPP odgrywała w kartelu wyłącznie bierną i ograniczoną rolę, a oprócz tego, że Komisja nałożyła nieproporcjonalnie i nadmiernie wysoką kwotę podstawową grzywny.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że spółka Bonar Phormium Packaging („BPP”) brała udział w złożonym kartelu między wytwórcami plastikowych worków przemysłowych, obejmującym Belgię, Francję, Niemcy, Luksemburg, Niderlandy i Hiszpanię. Komisja stwierdziła również, że kartel ten został zorganizowany na szczeblu europejskim wokół stowarzyszenia handlowego pod nazwą Valveplast, wraz z różnymi podgrupami. Komisja uznała, że pierwsza ze skarżących ponosi odpowiedzialność za udział BPP w kartelu, ponieważ jest ona spółką-matką spółki Bonar Phormium NV („BP”), której BPP było oddziałem, a druga ze skarżących ponosi odpowiedzialność na podstawie tego, że była następcą prawnym spółki BP, z którą przeprowadziła ona połączenie. Komisja nałożyła na skarżące grzywnę w wysokości 12, 24 mln EUR.

Pierwsza skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błąd w ocenie, uznając ją za odpowiedzialną za naruszenie popełnione przez BPP. Twierdzi ona, że wbrew ustaleniom zawartym w zaskarżonej decyzji nie brała ona udziału w polityce handlowej BPP, której zarząd samodzielnie określał działania rynkowe spółki.

Następnie obie skarżące podnoszą tytułem żądania ewentualnego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd w ocenie, uznając, że złożone porozumienie zidentyfikowane w zaskarżonej decyzji było równoznaczne z jednym i ciągłym naruszeniem art. 81 WE popełnionym na szczeblu europejskim wokół Valveplast, ewentualnie zaś uznając, że BPP brała udział lub w każdym razie była świadoma naruszenia, przez co ponosi za nie odpowiedzialność. Zdaniem skarżących Komisja była uprawniona jedynie do stwierdzenia, że BPP brała udział lub ewentualnie, że była świadoma i odpowiedzialna za porozumienia obejmujące Belgię i Niderlandy oraz że brała udział w kartelu Valveplast tylko jeden tydzień, a mianowicie między dniem 21 listopada 1997 r., kiedy przedstawiciel BPP wziął udział w spotkaniu Valveplast a dniem 28 listopada 1997 r., kiedy, zgodnie z zaskarżoną decyzją, uczestnictwo BPP w kartelu dobiegło końca.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-61/06)

(2006/C 86/82)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska [przedstawiciel: Paolo Gentili, Avvocato della Stato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności noty z dnia 1 grudnia 2005 r. nr 12980 mającej za przedmiot poświadczenie i zestawienie wydatków pośrednich oraz wniosek o płatność. Jednolity Dokument Programowy Veneto, Cel 2 2000-2006 (nr CCI 2000.IT.16.2.DO.005);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 13 grudnia 2005 r. nr 13683 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Jednolity Dokument Programowy Lombardia 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 014);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 13 grudnia 2005 r. nr 13684 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Regionalny Program Operacyjny Pulia (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 009);

- stwierdzenie nieważności noty z dnia 13 grudnia 2005 r. nr 13687 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Jednolity Dokument Programowy Piemont (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 007);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 19 grudnia 2005 r. nr 14013 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Jednolity Dokument Programowy Toskania, Cel 2 (nr CCI 2000.IT.16.2.DO.001);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 19 grudnia 2005 r. nr 14015 mającej za przedmiot Program Operacyjny Rozwój przedsiębiorczości lokalnej 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 16 1 DO 002) — Wypłata przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana;
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 19 grudnia 2005 r. nr 14016 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Regionalny Program Operacyjny Kampania (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 007);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 20 grudnia 2005 r. nr 14082 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Jednolity Dokument Programowy Cel 2 Lacjum 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 009);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 20 grudnia 2005 r., nr 14108 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Jednolity Dokument Programowy Lombardia (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 014);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 21 grudnia 2005 r. nr 14133 mającej za przedmiot poświadczenie i zestawienie wydatków pośrednich oraz wniosek o płatność. Jednolity Dokument Programowy Veneto Cel 2 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 005);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 21 grudnia 2005 r., nr 14154 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Regionalny Program Operacyjny Pulia (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 009);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 23 stycznia 2006 r. nr 00627 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Regionalny Program Operacyjny Pulia (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 009);
- stwierdzenie nieważności wszystkich aktów powiązanych oraz poprzedzających;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne jak w sprawie T-345/04 Republika Włoska przeciwko Komisji. ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004, str. 55.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Eurallumina przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-62/06)

(2006/C 86/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eurallumina SpA (Portoscuso, Włochy) (przedstawiciele: L. Martin Alegi, R. Denton, M. Garcia, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości; lub
- stwierdzenie, że obecne zwolnienie stosowane na mocy upoważnienia zawartego w decyzji Rady 2001/224/WE pozostaje zgodne z prawem do dnia 31 grudnia 2006 r. oraz, że wszelkie kwoty, które nie zostały pobrane, lub które nie zostaną pobrane, przez Republikę Włoską, nie powinny być uznane za bezprawną pomoc państwa, lub przynajmniej nie powinny podlegać zwrotowi; lub
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości oraz stwierdzenie, że obecne zwolnienie stosowane na mocy upoważnienia zawartego w decyzji Rady 2001/224/WE pozostaje zgodne z prawem do dnia 31 grudnia 2006 r. oraz, że wszelkie kwoty, które nie zostały pobrane, lub które nie zostaną pobrane, przez Republikę Włoską, nie powinny być uznane za bezprawną pomoc państwa, lub przynajmniej nie powinny zostać wpłacone;
- albo:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 4, 5 i 6 zaskarżonej decyzji w zakresie, w którym dotyczą one Eurallumina; lub
- stwierdzenie, że obecne zwolnienie stosowane na mocy upoważnienia zawartego w decyzji Rady 2001/224/WE pozostaje zgodne z prawem do dnia 31 grudnia 2006 r. oraz, że wszelkie kwoty, które nie zostały pobrane, lub które nie zostaną pobrane, przez Republikę Włoską, nie powinny być uznane za bezprawną pomoc państwa, lub przynajmniej nie powinny zostać wpłacone; lub
- stwierdzenie nieważności art. 1, 4, 5 i 6 zaskarżonej decyzji w zakresie, w którym dotyczą Eurallumina oraz stwierdzenie, że obecne zwolnienie stosowane na mocy upoważnienia zawartego w decyzji Rady 2001/224/WE pozostaje zgodne z prawem do dnia 31 grudnia 2006 r. oraz, że wszelkie kwoty, które nie zostały pobrane, lub które nie zostaną pobrane, przez Republikę Włoską, nie powinny być uznane za bezprawną pomoc państwa, lub przynajmniej nie powinny zostać wpłacone;
- alternatywnie, zmianę art. 5 i 6 zaskarżonej decyzji w zakresie, w którym dotyczą one Eurallumina, w ten sposób, iż na podstawie obecnego zwolnienia, do dnia 31 grudnia 2006 r., lub przynajmniej do dnia 31 grudnia 2003 r., wszelkie kwoty, które nie zostały pobrane, lub które nie zostaną pobrane, przez Republikę Włoską, nie powinny zostać zwrócone; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zaskarża decyzję Komisji z dnia 7 grudnia 2005 r. skierowaną do Republiki Francuskiej, Irlandii oraz Republiki Włoskiej dotyczącą kilku decyzji Rady upoważniających do zwolnienia od podatku akcyzowego olejów mineralnych używanych do produkcji tlenku glinu w Gardanne, w regionie Shannon i na Sardynii. W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że zwolnienia te stanowią pomoc państwa.

Na uzasadnienie swojej skargi, skarżąca podnosi, że miała prawo oczekiwać, iż obecne zwolnienie, zaproponowane przez Komisję i jednogłośnie przyjęte decyzją Rady 2001/224/WE, ⁽¹⁾ obowiązujące do końca grudnia 2006 r., stanowi prawnie wiążący akt wspólnotowy, a żadne działanie podjęte przez Republikę Włoską oraz skarżącą w celu wprowadzenia go w życie i na jego podstawie, nie będzie prowadzić do naruszenia prawa. Według skarżącej, miała ona prawo oczekiwać, że kwoty niepobrane przez Republikę Włoską na podstawie przyznanych zgodnie z prawem zwolnień w żadnym przypadku nie będą musiały zostać wpłacone. Komisja, twierdząc, że stosowanie

tych zwolnień stanowiło pomoc państwa podlegającą zwrotowi za okres od dnia 2 lutego 2002 r. do dnia 31 grudnia 2003 r., zdaniem skarżącej naruszyła jej prawa w aspekcie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasad pewności prawa, domniemania ważności, „lex specialis” i „effet utile”, jak również zasady dobrej administracji.

Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja, stwierdzając w decyzji, iż uzasadnione oczekiwanie skarżącej mogło trwać do dnia 2 lutego 2002 r., nie wzięła pod uwagę odpowiedniego okresu, w którym mogły zostać dokonane i zamortyzowane jakiegokolwiek inwestycje związane z zakładem produkcyjnym skarżącej. Zatem Komisja, zdaniem skarżącej, nie podała przyczyn uzasadniających zaskarżoną decyzję.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2001/224/WE z dnia 12 marca 2001 r. dotycząca obniżonych stawek podatku akcyzowego oraz zwolnienia z tego podatku niektórych olejów mineralnych używanych do celów szczególnych (Dz.U. L 84, str. 23).

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2006 r. — Europaïki Dynamiki przeciwko EMCDDA

(Sprawa T-63/06)

(2006/C 86/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Europaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) [Przedstawiciel: N. Korogiannakis, lawyer]

Strona pozwana: Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii, na mocy której nie wybrano oferty skarżącej i udzielono zamówienia wybranemu oferentowi,

— obciążenie Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii kosztami związanymi z niniejszym postępowaniem oraz zasądzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z procedurą udzielania zamówienia.

zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1)

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca złożyła ofertę w odpowiedzi na zaproszenie pozwanego urzędu do ubiegania się o zamówienie na usługi programowania i konsultacji (Dz.U. 2005/S 187-183846). Skarżąca kwestionuje decyzję, na mocy której odrzucono jej ofertę i udzielono zamówienia innemu oferentowi.

Na poparcie swej skargi, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę niedyskryminacji i jawności oraz przepisy dyrektywy 92/50⁽¹⁾ i rozporządzenia finansowego⁽²⁾. Skarżąca twierdzi, że jej oferta została odrzucona na podstawie kryteriów, które nie zostały wskazane w ogłoszeniu o zamówieniu. Podnosi ona ponadto, że pozwany urząd nie zwrócił się do skarżącej o udzielenie wyjaśnień i naruszył w związku z tym zasadę dobrej administracji. Wreszcie, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera oczywiste błędy w ocenie.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lutego 2006 r. — Aqua-Terra Bioprodukt przeciwko OHIM

(Sprawa T-330/05)⁽¹⁾

(2006/C 86/85)

Język postępowania: niemiecki

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, str. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 26.11.2005

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2005 r. — A przeciwko Komisji

(Sprawa F-124/05)

(2006/C 86/86)

(Język postępowania: francuski)

Strony

Strona skarżąca: A (Port-Vendres, Francja) [Przedstawiciele: B. Cambier i L. Cambier, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji strony pozwanej z dnia 28 lutego 2005 r. oddalającej wniosek skarżącego złożony w dniu 22 października 2004 r. na podstawie art. 90 ust. 1 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich o zamknięcie postępowania dyscyplinarnego wszczętego przeciwko niemu decyzją z dnia 16 stycznia 2004 r.;
- uchylenie decyzji strony pozwanej z dnia 26 września 2005 r. oddalającej zażalenie skarżącego złożone w dniu 20 maja 2005 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, mające na celu zmianę przywołanej wyżej decyzji z dnia 28 lutego 2005 r.;
- orzeczenie, iż przywołany wyżej wniosek skarżącego z dnia 22 października 2004 r. był dopuszczalny i zasadny;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego i jego rodziny kwoty oszacowanej tymczasowo na 1 581 801 EUR, co odpowiada części szkody spowodowanej decyzją o rozpoczęciu i kontynuowaniu postępowania dyscyplinarnego wszczętego przeciwko skarżącemu, pozostała część powinna zostać szczegółowo ustalona korzystając z pomocy biegłego;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego odsetek w wysokości 8 % od wyżej wymienionych kwot począwszy od dnia 23 listopada 1999 r., kiedy to zamknięto pierwsze sprawozdanie z dochodzenia wewnętrznego prowadzonego przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), w którym pojawiły się pierwsze oznaki stroniczości w stosunku do skarżącego lub ewentualnie od dnia 16 stycznia 2004 r., kiedy to organ powołujący postanowił o rozpoczęciu postępowania dyscyplinarnego przeciwko skarżącemu;

— wyznaczenie biegłego;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi sześć zarzutów na poparcie swojej skargi.

W pierwszym zarzucie podnosi on, że postępowanie dyscyplinarne zostało rozpoczęte wyłącznie z uwagi na postępowania karne toczące się przeciwko skarżącemu, które zakończyły się prawomocnym postanowieniem o umorzeniu postępowania wydanym przez Chambre du Conseil w Brukseli w dniu 30 czerwca 2004 r. Postępowanie dyscyplinarne powinno, zatem, podążyć tym samym torem.

W drugim zarzucie, skarżący podnosi powagę rzeczy osądzonej w odniesieniu do przywołanego wyżej postanowienia o umorzeniu postępowania, od którego strona pozwana nie wniosła odwołania.

Ewentualnie, nawet gdyby należałoby uznać, że organ powołujący mógł przeprowadzić postępowanie dyscyplinarne na podstawie naruszeń, które zostały prawomocnie uznane przez Chambre du Conseil w Brukseli za nieudowodnione, skarżący podnosi w trzecim zarzucie, że sporne decyzje niesłusznie wiążą postępowanie wszczęte przeciwko niemu z wynikiem postępowania prowadzonego przeciwko pani Cresson.

Następnie, w czwartym i piątym zarzucie, skarżący podnosi, że stawiane mu zarzuty są nieprawdziwe i że organ powołujący naruszył obowiązek staranności ustanowiony w art. 24 regulaminu pracowniczego oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż nie zrobił wszystkiego, co było w jego mocy, aby właściwie zrozumieć przebieg wydarzeń.

Wreszcie w ostatnim zarzucie skarżący podnosi, że w każdym razie rozsądny termin, w którym organ powołujący powinien był się wypowiedzieć już dawno wygaś, gdyż podnoszone okoliczności faktyczne sięgają lat 1995-1996.

Jeśli chodzi o żądanie odszkodowania, skarżący twierdzi, że błędy popełnione przez stronę pozwaną legły u podstaw depresji nerwowej, która zmusiła go do przedwczesnego zakończenia kariery urzędnika. Okoliczność ta jest powodem poniesionej przez niego i jego rodzinę szkody oraz doznanej przez nich krzywdy.

Skarga wniesiona w dniu 5 stycznia 2006 r. — Marcuccio przeciwko Komisji**(Sprawa F-2/06)**

(2006/C 86/87)

(Język postępowania: włoski)

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) [Przedstawiciel: I. Cazzato, avvocato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji o zakończeniu postępowania w sprawie uznania gwarancji prawnych skarżącego, w szczególności na podstawie byłego art. 73 regulaminu pracowniczego, w odniesieniu do wypadku jakiemu uległ w dniu 10 września 2003 r.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi, skarżący podnosi przede wszystkim, że zaskarżona decyzja jest oczywiście niespójna i pozbawiona zupełnie uzasadnienia. W istocie, choć skarżący kilkakrotnie wskazywał, że był zainteresowany dalszym biegiem postępowania mającego na celu przyznanie mu świadczeń, o których mowa w art. 73 regulaminu pracowniczego i oddał się do dyspozycji lekarza wyznaczonego przez stronę pozwaną, to ta ostatnia uznała jednak, że skarżący nie był zainteresowany dalszym biegiem tego postępowania i postanowiła je zakończyć.

Skarżący twierdzi następnie, że pozwana naruszyła prawo, ponieważ nie istnieje wymóg, by ofiara wypadku kontaktowała się bezpośrednio z lekarzem wyznaczonym przez instytucję w celu ustalenia spotkania.

Wreszcie, skarżący podnosi, że pozwana naruszyła obowiązek staranności określony w art. 24 regulaminu pracowniczego, gdyż nie uwzględniła należyście interesów skarżącego i działała w sposób niespójny z obowiązkami służbowymi.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2006 r. — Suleimanova przeciwko Komitetowi Regionów**(Sprawa F-12/06)**

(2006/C 86/88)

(Język postępowania: francuski)

Strony

Strona skarżąca: Karina Suleimanova (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats]

Strona pozwana: Komitet Regionów Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji o powołaniu skarżącej na urzędnika Wspólnot Europejskich w zakresie w jakim ustala ona jej zaszeregowanie na podstawie art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego;
- obciążenie Komitetu Regionów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Jako laureatka konkursu, którego ogłoszenie opublikowane zostało przed dniem 1 maja 2004 r., skarżąca zatrudniona została po wejściu w życie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich oraz warunki zatrudnienia innych pracowników⁽¹⁾.

W swej skardze skarżąca podnosi przede wszystkim, że zaskarżona decyzja naruszała ramy prawne określone przez ogłoszenie o konkursie. Na podstawie art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego zatrudniona bowiem została do grupy niższej niż ta, wskazana w ogłoszeniu o konkursie.

Skarżąca uważa również, że zaskarżona decyzja narusza art. 5, 29 i 31 regulaminu pracowniczego, a także zasadę równości traktowania i niedyskryminacji. Zaszeregowanie bowiem laureatów tego samego konkursu lub konkursu o tym samym poziomie ustalone zostało na różnych poziomach w zależności od tego, czy zatrudnieni oni zostali przed czy po wejściu w życie rozporządzenia nr 723/2004.

Ponadto skarżąca podnosi naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, w zakresie w jakim zasadnie oczekiwała bycia zatrudnioną w grupie wskazanej w ogłoszeniu o konkursie w celu świadczenia pracy, do której zgłosiła swą kandydaturę.

⁽¹⁾ Dz. U. L 124 z 27.04.2004, str. 1

III

(Powiadomienia)

(2006/C 86/89)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 74 z 25.3.2006.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 60 z 11.3.2006.

Dz.U. C 48 z 25.2.2006.

Dz.U. C 36 z 11.2.2006.

Dz.U. C 22 z 28.1.2006.

Dz.U. C 10 z 14.1.2006.

Dz.U. C 330 z 24.12.2005.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
